

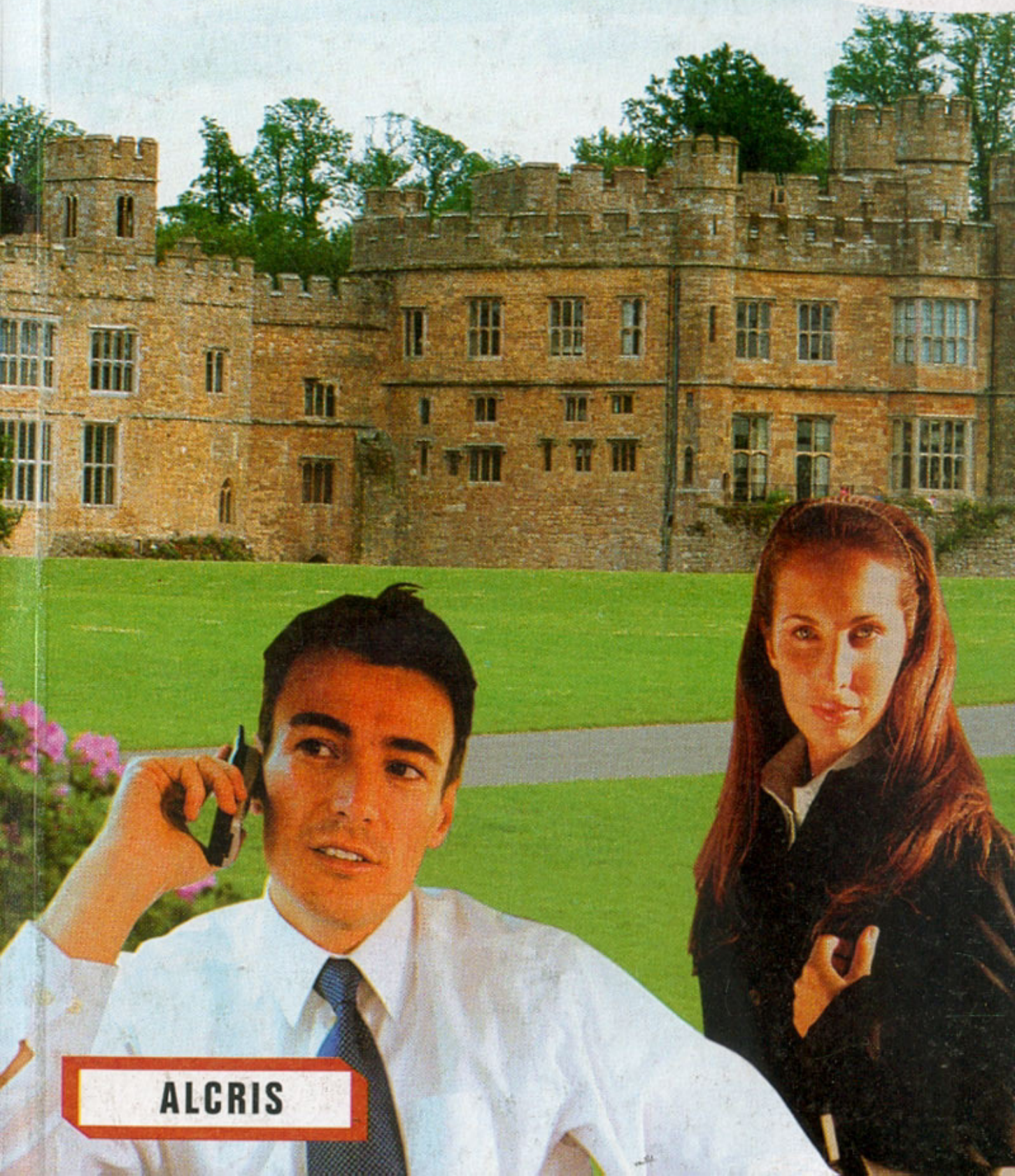
COLECTIA
ROMANTIC

Sophia Nardin

679

R

NU MĂ GRĂBI

ALCRIS

giannijollys

SOPHIA NARDIN

Nu mă grăbi

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA DINU

ALCRIS

Capitolul 1

Ca un arbitru care conduce o formație de băieți îmbrăcați în blugi decolorați, cu bascheți prăfuiți în picioare... Din biroul primarului este greu de spus dacă este vorba de o fată sau de un băiat, numai că de acum toată lumea știa că o cheamă Marcy Champion și că locuiește pe strada Paradisului.

– Mă simt ca Adolf Hitler, îi spuse primarul secretarei sale.

Miss Pierce îi examinează fața mică și îngrijită, mustața incipientă.

Posterele scrise de mână fluturau. O liotă de fotografi și de reporteri se năpusti asupra acelei făpturi în blugi decolorați.

Primarul luă o mină exasperată.

În spatele lui sună telefonul. Miss Pierce ridică receptorul, vorbi foarte puțin, apoi i-l întinse fără a spune nimic.

– Domnul Saxton. Primarul înconjură încăperea cu privirea. Mobila masivă reflecta razele soarelui care se filtrau prin aerul londonez încărcat de praf.

O pendulă victoriană masivă ticăia pe un cămin din marmură. Un portret al monarhului privea dintr-un colț.

Cam fără chef, primarul duse receptorul la ureche. Când vorbi, pe chip îi înflorise un zâmbet.

Se părea că domnul Saxton abia terminase de citit ziarul. Îi stricase micul dejun.

Primarul clipi des.

– Mare păcat... da...desigur... înțeleg că....dar nu înțelegeți că... da, desigur... firește, vrem să colaborăm, dar...

Miss Pierce se uită pe geam. Copiii aveau nevoie de spațiu de joacă, nu de clădiri de birouri, scria pe un afiș. Spuneți nu, marilor afaceri, striga un bărbat.

O să plouă înainte de prânz? se întrebă miss Pierce scrutând cerul. Se adunau nori spre vest. Nu-și luase umbrela.

În sala de ședințe a firmei, Saxton și comitetul său director discutau despre Marcy Champion pe un ton foarte iritat. Șase din ei se aflau în jurul mesei de mahon bine lustruite. Erau eleganți, cu cămăși extrem de albe, aroganți. Cinci dintre ei vorbeau în același timp, exploziv. Al șaselea se rezema de spătarul scaunului, iar ochii săi albaștri examinau tabloul de pe peretele opus; o pictură cunoscută lui, pe care o știa aproape în detaliu, dar care îl fascina la fel de fiecare dată, pentru că, deși executată de un artist foarte cunoscut, nu dezvăluia caracterul subiectului.

Era un peisaj marin, iar un bărbat se afla pe puntea unei ambarcațiuni din secolul al optsprezecelea. Era un neguțator îmbrăcat într-o haină de catifea de culoarea prunii cu jabou de dantelă, pe fondul unor valuri uriașe. O mână uscățivă ținea cârma vasului, pe cealaltă o ținea în șold. Efectul era unul de insolență; chipul întunecat, cutezător, privea provocator lumea, sfidând-o. Pirat, geniu, ticălos, orice descriere putea fi aplicată fondatorului firmei Saxton and Company.

James Saxton devenise teribil de bogat efectuând importuri și exporturi, dar nu se știe cum. Dacă secolul în care a trăit n-a reușit deslușirea secretului lui, cum ar putea descendenții s-o facă?

Randal îl salută pe diavolul bătrân, apoi atenția lui reveni asupra chestiunilor care se discutau.

– Una din fetele acelea care poartă pantaloni, fornăi Henry Burns privind peste masă, cu fața roșie de indignare.

Colegii lui schimbă priviri discrete. Soția lui Henry era cunoscută ca promotoare a tot ceea ce se petrecea în casa lor; o femeie mică de statură, cu o energie debordantă și o voință de neclintit.

-Încearcă să forțeze prețul, zise Andrew McAllister. Este evident.

– Oare?

Randal vorbea pentru prima oară în această ședință cu glasul lui blând, calm, dar profund. Toți întoarseră privirile spre el, așteptând să mai spună ceva. Toți îl priveau în același fel pe Randal Saxton; atenți, gata să-l încante cu vreo remarcă subtilă, în funcție de circumstanțe. Dar el era obișnuit cu asta.

Chiar se aștepta la această abordare. Era dreptul unui om născut să controleze un întreg imperiu.

Andrew, când îi deveni foarte clar că Randal îl aștepta să spună ceva ca răspuns la acea întrebare scurtă ambiguă, își drese glasul.

– Cred că fata este destul de isteată să vadă ceea ce este evident!

Vorbea cu accent scoțian, accentuând pe “r”.

– Dar ce este evident? îl întrebă Randal.

– Că ne are la mână, zise Andrew.

Că ne trebuie acel șantier. Se așteaptă să ajungem la un prag al răbdării– al nostru sau al ei. Trebuie să aibă și ea un preț la care să vândă.

Randal studie chipul uscățiv al lui Andrew câteva clipe.

– I-am oferit o sută de mii de lire și cere mai mult?

Spuse acestea pe un ton oarecum blând, iar Andrew roși ușor.

– Cu tot respectul, Randal, vom plăti și mai mult. Nu mai trebuie să-ți amintim că acea casă se află chiar în mijlocul șantierului nostru. Deja am cheltuit milioane ca să achiziționăm restul de case ca să le putem demola. Știe că nu avem de ales și trebuie să plătim.

– Ești absolut convins că este doar o chestiune de preț?

Andrew îl privi uimit pe Randal, apoi zâmbi.

– Nu crezi ce spun ziiarele! Ai cunoscut-o pe fată. Este isteată, destul de isteată ca să se folosească de presă în interesul ei. Randal se uită la dosarul aflat în fața sa pe masă. Nu-l mai deschise. Îi știa conținutul pe dinafară.

– Marcy Champion are optsprezece ani. A moștenit casa asta de la o mătușă acum câteva săptămâni, și noi am reînnoit imediat oferta pe care i-am făcut-o mătușii ei.

– O ofertă foarte generoasă, de altfel, interveni Andrew. Șaptezeci de mii de lire pentru o dărăpănătură dintr-o suburbie a Londrei! A fost o lovitură pentru ea. O fi crezut că este Crăciunul.

Randal continuă:

– Ne-a respins oferta și ne-a informat că intenționează să transforme casa și grădina într-un centru cultural pentru cetățenii Londrei.

– Agitatorii locali i-au dat ideea, zise Andrew. Sentimentalisme ieftine. De slujbe este nevoie, pentru că rata șomajului este destul de ridicată. Fata a considerat că are o șansă cu noi, dacă ne ține în șah. Casa ei este o ruină, deși una victoriană. Grădina este lăsată de izbeliște. Dar după cum vorbește presa, s-ar zice că vrem să demolăm cine știe ce domeniu!

– Este cea mai veche clădire din sectorul respectiv, murmură un bărbat mic de statură, cu părul alb, aflat la unul din capetele mesei.

Se întoarseră capetele spre el, de parcă ar fi comis un act de trădare.

Omul roși, apoi spuse bătând parcă în retragere: și nu este stil victorian, de fapt a fost construită în 1815 de un comerciant și i-a aparținut familiei sale de atunci.

– Este mai mult decât o casă, este o moștenire de familie, spuse Randal gânditor.

Cei prezenți îl priviră în tăcere, iar el continuă:

– Așa cum scrie în Gazette, îl citam pe autor. Suntem considerați un fel de lup rău, iar miss Champion este Scufița Roșie.

– I-a apărut fotografia în Post, zise Henry, scoțând un ziar din servietă, apoi așezându-l în mijlocul mesei. Se afla acolo, mototolit, rupt la un colț, cu cerneala întinsă.

Randal întinse mâna cam fără tragere de inimă și-l luă. Îl deschise agale. Dintr-una din paginile mototolite îl privea un chip care, deși șters, părea foarte viu; ochi inteligenți, gura cu buze pline răsfrânte.

– Dumnezeu! exclamă Randal. Nu este de mirare că a pus toată presa pe urmele noastre. Este o fată frumoasă.

Cei șase bărbați aflați în jurul mesei priviră chipul fetei cu reacții diferite, de la încântare la stupefacție.

Andrew avu un acces de tuse. Îi displăcea șarmul trăsăturilor ei, dar și încăpățânarea și voința cu care își apăra cauza.

– Cu cât se prelungeste starea asta mai mult, cu atât vom plăti mai mult. Nu uitați, avem un termen final pe care îl vom respecta. Trebuie să degajăm șantierul și să demolăm clădirea cât mai repede. Ne-am împrumutat ca să acoperim costul construcției și costurile suplimentare se vor adăuga la dobânzile pe care le plătim. Nu ne vom putea respecta termenele.

Toți începură să vocifereze. Discutau deja de o oră această problemă și nu puteau face niciun pas înainte, enervându-se pe măsură ce trecea timpul.

Deodată, Randal vorbi tare ca să le acopere glasurile.

De fapt, era ceva neobișnuit, pentru că Randal nu ridica niciodată vocea.

– O să iau eu legătura cu această fată, zise.

Toți se opriră brusc.

Andrew păru alarmat.

– Nu te-aș sfătui s-o faci, Randal.

Andrew se temea că Randal va prelua negocierile. Lui nu-i plăcea niciodată ca altcineva să manifeste interes în acest aspect particular de conducere. I se părea neobișnuit ca Randal să facă asta. El era adeptul delegării responsabilităților.

Tatăl său, Howard Saxton îi spusese adesea că un manager trebuie să exceleze în a le spune celorlalți ce să facă.

Randal fusese născut cu acest talent. Îi și plăcea să-și cultive această imagine. Obișnuia să-i uluiască pe cei care-l considerau doar un playboy milionar. Dușmanii lui se lăsau luați prin surprindere de acțiunile lui neprevăzute.

Colegii din consiliu îl cunoșteau cel mai bine. Toți îl considerau un bărbat frumos; cu un chip parcă cioplit cu dalta, ochi albaștri, vii, o gură cu buze pline, o gură de om puternic.

Unii observaseră o ușoară asemănare cu fondatorul firmei, cel cu viața atât de furtunoasă, James Saxton; din când în când privirea lui devenea amenințătoare, buzele i se

curbau într-un fel anume. Secolul douăzeci, așa cum remarcase vărul lui Randal, Perry, abunda și el în pirăți, chiar dacă nu mai aveau cicatrice pe față și nici nu mai cutreierau mările în căutarea prăzii.

Randal îl privi pe Andrew cu ochi săi vii.

– Ai avut la dispoziție câteva săptămâni, Andrew. Acum este momentul să intru eu în scenă, cred.

Henry Burns începu să râdă. Îl amuza să-i vadă chipul confuz lui Andrew și să audă tonul rece pe care i se adresase Randal, vorbele lui care îl plesniseră ca o cravașă.

– Sunt de acord. O vei face să-ți ciugulească din palmă foarte repede, având în vedere succesele pe care le-ai avut cu femeile.

Ceilalți începură să râdă.

N-ar fi fost prima dată când Randal s-ar fi folosit de felul atrăgător în care arăta, ca de o armă împotriva sexului opus.

– Așa rămâne, conchise Randal, lăsându-se pe spătarul scaunului, semn că ședința luase sfârșit.

Cu toate acestea, câteva minute mai târziu, pe când părăsea sala de ședință, Andrew îl întrebă:

– Apropo, ce face lady Tarreton?

Randal îi aruncă o privire de gheață. Știa că Andrew își va lua revanșa pentru că pierduse în timpul ședinței.

Andrew știa că astfel de mici eșecuri erau semnificative în această lume în care corb la corb nu-și scoate ochii. Nu-i

plăcuse intervenția lui Randal, și din această cauză îi purta ranchiună. Andrew urcase mai de jos scara succesului, nu fără o luptă permanentă. Randal fusese născut cu puteri depline și Andrew nu putea să uite asta.

Isobel Tarreton, văduva unui magnat maritim, se împotrivise la început unei fuziuni între firma ei și Saxton, dar își schimbase convingerile după ce Randal făcuse uz de farmecul său. De atunci, numele lor fuseseră folosite împreună în public, dar afacerea nu progresase.

Andrew își dorise și sperase în secret că Randal va plăti în cele din urmă un preț pentru amestecul farmecului personal în afaceri.

Isobel Tarreton părea la fel de puternică și de hotărâtă ca și Randal.

Cei ce țineau rubricile de scandal din ziare vorbeau despre o posibilă căsătorie. Prietenele lui Isobel își alegeau pălării pentru eveniment. Numai Randal nu reacționa în vreun fel.

Exista o singură prezență feminină constantă în viața lui Randal, singura prezență feminină din Consiliu, Julia Hume, care începuse ca avocat al companiei și intrase în consiliu cu patru ani în urmă, parțial datorită influenței lui Randal, parțial inteligenței ei și felului în care se descurca în afaceri.

Andrew, împreună cu restul cunoștințelor din consiliul de la Saxton, urmărea curios această relație discretă și uimi-

toare. Se vedeau mult, atât în timpul programului, cât și în afara lui.

Se vedea că erau apropiați.

Dar nimeni nu știa cât de mult, datorită capacității lor de a-și ascunde sentimentele.

În acel moment, Julia călătorea cu afaceri.

Privirea rece a lui Randal îl făcu pe Andrew să pălească, regretând că lăsase să se vadă maliția sa.

– Lady Tarreton?

Randal părea plictisit. Habar n-am.

– Fii atent cu fata asta, spuse Andrew. Chiar dacă este încă un copil, pare să-și cunoască interesele.

Randal încuviință.

– O să mă descurc la fața locului, nu-mi fac planuri dinainte.

Celălalt era la fel de nervos.

– Poate ar fi bine să vin cu tine.

– Andrew, nu este nevoie să mă ții de mână, spuse Randal privindu-l gânditor.

– Nu, sigur că nu, dar....pe fruntea lui Andrew apărură broboane de sudoare, pe care privirea ageră a lui Randal nu le scăpă. Dar de ce era Andrew atât de nervos pe subiectul ăsta?

– Dar... nimic, spuse el. Mă descurc singur.

Andrew înghiți în sec, fără să mai scoată o vorbă.

Când Randal plecă, Andrew se grăbi spre birou său luminos și ridică telefonul alb aflat pe biroul său excesiv de curat.

– Alo? Saxton vine acolo singur. Fii atent. M-ai înțeles? Fii atent!

Apoi puse receptorul în furcă, nervos.

Capitolul 2

Russell Gold se distra perfect. Își condusesese grupul de reporteri până la grupul de copii ca un oier care dă iama în oile sale, arătându-le chipurile demne de luat în seamă.

– Mohammed. Taică-său are magazinul din colț. Se joacă pe pavaj, nu mai are nici măcar o curte în spatele casei, pentru că tatăl său își depozitează acolo marfa.

Era un băiețel slăbuț, cu ochi negri strălucitori, care privea direct în aparatul de fotografiat. În spatele lui, Wesley Stephens făcea mișcări convulsive ca să fie luat în seamă și să apară în ziare. Moțul lui cârlionțat atrăgea atenția. Wesley avea prea multă energie și era foarte inteligent, învăța atât de repede încât mama lui îl privea adesea cu un amestec de disperare, dar și de mândrie.

Tatăl lui era închis de doi ani, din care făcuse jumătate.

Josiah Stephens, un bărbat impulsiv, fusese prins furând haine de blană dintr-un camion nepăzit, în timpul unei livrări. Îl lovise pe șofer, rupându-i maxilarul, apoi ascunsese copilărește în propria sa casă două blănuri; desigur, poliția l-a găsit acolo două ore mai târziu.

Josiah începuse să plângă în sala de judecată când a auzit sentința.

Marcy Champion se gândea, urmărind copilul: este un băiat foarte inteligent, dar ce poate să învețe?

Russell se întoarse ușor, roșind. Era înalt, cu părul negru, dinți strălucitor de albi, ochi foarte frumoși; fusese cel mai aprig apărător al ei tocmai de la început, deși ea nu-i acorda prea mare atenție. Oare chiar era serios preocupat de terenul de joacă, de centrul comunitar, sau se folosea de situație pentru a face bani și un renume?

Lui Marcy nu-i plăcea să nu arate încredere oamenilor.

– Încă un cadru. Cu Wesley, acum. Amintește-ți! Fără zâmbete. Vor o expresie hotărâtă, fără nostalgii, melancolie...

– Chiar trebuie?

Marcy se săturase de publicitate, de scrisori anonime și de întrebări stupide.

– Așa se obișnuiește, o asigură Russell. Doar vrei să te lupți cu tipii ăia puternici, nu?

Fotografii o priveau precum negustorii de pește sardinele și heringii expuși în fața lor pe trotuar.

– Pe aici, dragă! Întoarce capul spre mine! Hei, miss!

Marcy îi privi sfidător cu bărbia sus, cu părul ei frumos, cărlionțat, suflat de vânt, cu ochii verzi. Avea optsprezece ani și fusese crescută în sălbăticia Cornwall, într-o elegantă casă veche, ridicată aproape de țărmul mării, de doi părinți care aveau deja o vârstă înaintată la nașterea ei și nu știuseră niciodată cum era mai bine s-o trateze pe acea mică făptură plângăcioasă care le intrase în viață.

Marcy alergase în bătaia vântului, luptase cu multă energie, fusese ca un animal sălbatic nepotrivit cu casa elegantă în care trăiau părinții ei. Își iubea părinții, dar nu era apropiată de ei și la moartea lor, după cea de a șaptesprezecea ei aniversare, învățase deja să trăiască singură.

La scurt timp murise și mătușa ei, lăsându-i casa de la Londra. Această mătușă era una din multele pe care le avea Marcy. Rudele ei se împrăștiaseră prin toată lumea. Marcy avea unchi în diferite părți ale Commonwealthului. Avea veri în Hong Kong și în Jamaica. Mătuși în Canada. Nu mai primise vești de la nimeni, însă. Nu fuseseră o familie prea comunicativă. Mătușa Thomasina îi lăsase casa fără un motiv anume.

Marcy fusese foarte însufletită la aflarea veștii.

Casa ei din Cornwall era închiriată pentru încă un an și se gândea să plece undeva în vest. Acum știa că se va duce la Londra și se pregătea.

Avocatul mătușii ei era un tip atent, slab, cenușiu. O privi cu indiferență, îi înmână cheile și o informă de generoasa ofertă pentru proprietate.

– Poți semna chiar azi actele, încheie el sec.

– Șaptezeci de mii de lire! Marcy era uimită. Ați spus șaptezeci de mii...?

El încuviință.

– Cred că vi se pare ridicol, pentru că terenul este foarte mic. Dar constructorii vor să-ți achiziționez proprietatea ca să-și finalizeze planurile.

– Ați spus constructorii? Adică vor să demoleze casa?

El încuviință din nou, privind-o ciudat.

– Saxton și compania. Vor să ridice un bloc de birouri. Va fi o investiție foarte mare, așa am înțeles.

Marcy lăasă deoparte ideea, pe moment gândindu-se doar la ce ar însemna suma asta imensă pentru ea. Abia așteptase să vadă casa.

Cunoștea câte ceva despre istoria familiei ei, deși părinții nu-i spusese prea multe.

Cândva, familia ei locuise în Spitfield, prosperas, și ridicase această casă pe malul râului, care apoi devenise suburbia Londrei.

Când văzuse casa pentru prima oară, avusese impresia că este o greșală, dar se mai uitase odată la numele străzii. Strada Paradisului.

Casa avea un gard de fier forjat, pavajul era spart în față acum și bucăți de hârtie de ambalaj erau purtate de vânt.

În jur, blocuri. La celălalt capăt al străzii Paradisului văzu o alee îngustă cu barăci muncitorești, magazine sărăcăcioase de pe care se cojea vopseaua, cu lemnul spart și acoperișurile găurite.

În jurul vechii case fusese ridicat un al doilea gard și ea nu găsi intrarea. Văzu etajul prin zona pe unde gardul era mai jos – o fațadă georgiană de o eleganță sobră, cu linii funcționale și generozitatea proporțiilor. Ferestrele prăfuite îi păreau oarecum triste.

Se dusese la consiliul orășenesc și ceruse să se deschidă din nou șantierul. Consilierii au fost cam surprinși de solicitarea ei. Supervizorul, un domn coleric de vreo cincizeci de ani, era aproape dispus să refuze cererea, dar Marcy, în pofida tinereții ei, știa să-și ceară drepturile.

– Nu văd de ce ați împrejmuit o proprietate privată, îi reaminti ea.

Omul bodogăni ceva despre protejarea proprietății, apoi o întrebă dacă aflase de oferta firmei Saxton.

– Ce rost mai are să deschidem locul? Doar vindeți, nu?

– Nu m-am hotărât încă, preciză ea.

– Nu încă? Dar ce spune tatăl dumitale despre asta, miss?
o întrebă el cu un aer de superioritate.

– Tata a murit, îl informă ea.

Omul roși.

– Oh! Apoi își drese glasul. Nu cred că ești majoră, miss.

– Sunt, îl asigură ea. Acum veți desface gardul?

Omul cedă, deși cu părere de rău.

Când Marcy se pregătea de plecare, îl întrebă ce fel de schemă de dezvoltare se pune la cale. Apartamente? Case?

– Un bloc de birouri cu magazine la parter, i se spuse.

Ea îl privise cu neîncredere.

– Bloc de birouri? Ați văzut cum arată străzile? Oamenii au nevoie de case. De case, de un parc, orice îi poate ajuta să trăiască omeneste.

Se lovise de un zid de indiferență. Planul fusese deja aprobat.

Saxton, o mare companie multinațională, intenționa să ridice un complex vast în acea zonă.

– Oamenii au nevoie de magazine. De locuri de muncă. Lucrurile nu sunt niciodată așa de simple precum par!

Când se ridică să plece, Marcy îl auzi formând un număr. Întorcând capul, văzu ostilitate în privirea lui.

Marcy se întorsese în strada Paradisului cu un funcționar al consiliului, care smulsese niște cuie și ridicase două panouri ca să poată intra ea pe proprietate.

Era o zonă destul de amplă, prelungă, cu o cărăruie de cărămidă roșie care împărțea curtea casei în două, de fiecare parte existând adevărate păduri de iarbă înaltă până la umăr, până la peretele casei, unde supraviețuise o tufă înaltă de liliac alb. Mai erau niște meri bătrâni, acoperiți cu mușchi și cioturoși, scârțâind în bătaia vântului ca doi moși care bombăne, cu frunzele pline de praf.

Un muncitor, un indian cu urechile mari și chelie, veni după ea și se uită în jur. Deodată, o lumină parcă îi însufleți chipul.

– Ce casă frumoasă a fost asta, miss. Și terenul e grozav. Omul începu să străbată locul, lovind bulgării de pământ cu vârful bocancului. Ce grădină de legume s-ar putea face aici! mai exclamă el.

– Dar pomii ăștia par morți! obiectă Marcy.

Omul îi privi atent.

– Mda, nu arată prea bine. Eu i-aș scoate și aș planta alții tineri. Apoi oftă. Dacă nu s-ar mai construi nimic aici.

Ceva se mișcă la marginea gardului de fier. Cu coada ochiului, Marcy văzu un pulover roșu și un chip mic. Pretinse că nu vede că a mai sosit cineva și curând chipul se ghemui în iarbă ca un tigru, studiindu-le mișcările.

Marcy avea niște bomboane în buzunarul jachetei de blugi cu care era îmbrăcată. Le scoase și-i oferi muncitorului. Omul luă una absent, apoi îi zâmbi.

– Mulțumesc, miss. Sunteți de la consiliu?

Marciei îi plăcu timbrul vocii lui, iar urechea ei instruită încercă instinctiv să-l reproducă.

Marcy intenționa să studieze la institutul de artă dramatică de la Londra, iar acasă studiasse în particular câțiva ani, dorindu-și ca atunci când va ajunge la stadiul necesar de pregătire, să predea ea însăși.

– Sunt studentă, îi răspunse omului. Mătușa mi-a lăsat casa asta și am venit s-o văd. Mi s-a spus că ar fi bine s-o vând unui antreprenor.

Omul făcu o grimasă.

– Construiesc pe fiecare bucată liberă de pământ. Curând, oamenii din acest oraș nu vor mai avea pe unde să pășească.

Marcy a fost luată prin surprindere de vorbele lui, l-a privit, apoi a ridicat capul spre etajele superioare ale unei clădiri din preajmă.

Cel ce o urmărea din iarbă mai făcu un pas spre ea. În spatele lui era alt copil.

– Copiii mei se joacă printre tomberoane. Unde să se joace în altă parte? oftă omul resemnat.

Copiii se apropiaseră mult, acum. Marcy se întoarse încet, întinzându-le punga cu bomboane.

– Vreți și voi?

Copiii se opriră brusc, privind-o printre firele de iarbă.

Apoi, primul se ridică zâmbind și luă o bomboană.

– Ce căutați aici? îi întrebă omul.

Ei se prefăcură speriați și gata să plece.

– Lăsați-i să se joace, spuse Marcy. Îi privi lung; era ea însăși un copil, îmbrăcată în blugi, cu ochii ei mari și părul de culoarea marmeladei de portocale.

Băieții se uitară la ea, apoi se priviră lung, după care examină din priviri grădina. Apoi brusc, dispărură.

Lucrătorul scutură din cap nemulțumit, se încruntă și-i spuse:

– N-a fost bine că i-ați încurajat, miss. Vă vor supăra des, de acum.

– Ați prefera să se joace lângă tomberoane?

El păru că se gândește o clipă, apoi îi spuse:

– Trebuie să fixez din nou gardul înainte de plecare.

– Grădina și casa îmi aparțin, nu sunt ale consiliului, zise ea. Lăsați-l deschis.

El păru îngrijorat.

– Mi s-a spus să-l închid, repetă el.

– Nu pot da ordine pe proprietatea mea, zise ea nepăsătoare.

– Trebuie să mă întorc la primărie, spuse omul. Nu știu ce va spune domnul Askew.

Ea zâmbi, întinzându-i mâna.

– Sunt Marcy Champion, dumneata cum te numești?

Omul îi scutură mâna cu prietenie.

– Sunt Luke Green.

– Locuiești prin preajmă, domnule Green?

– Pe strada Albert. Locuiesc în casă cu fratele meu Ignatius. El la etaj, eu la parter.

– Strada Albert?

Omul arătă spre intersecție.

– Acea este strada Albert. Vedeți magazinul de pe colț? Lângă el începe strada Crancy. Acolo este o groapă plină de purici. Nu este ca în zona civilizată, știți prea bine, miss.

– Marcy, vă rog.

Luke începu să râdă, arătându-și dinții mari.

– Cu câteva minute în urmă îmi părea rău de tine, miss Marcy. Acum îmi pare rău de domnul Askew. Nu știe ce-l așteaptă. Se întoarce să plece, apoi se opri văzând din nou copiii furișându-se prin iarbă. Copii, nici nu știți ce veți declanșa! Deodată tresări, văzând două fetițe îmbrăcate în rochițe viu colorate și șosete albe venind spre el.

– Tată! strigară fetele. Este adevărat? Ne putem juca aici?

– Dumnezeule, ce căutați aici, Teresa? Agnes? Mama știe unde sunteți? Fugiți acasă imediat!

Omul se încruntă.

Marcy văzu cele două fetițe, cu lacrimi în ochi. Îl privi cu reproș pe Luke.

– Chiar printre tomberoane le vezi jucându-se, Luke?

Lasă-le să stea aici, le voi supraveghea eu.

Luke o privi lung.

– Sper să nu-mi pierd slujba din această cauză. Bine, jucați-vă aici. Dar apoi vă duceți acasă și-i spuneți mamei unde v-ați jucat și că ați avut voie de la miss Marcy, proprietara casei.

Fetițele fugiră prin iarbă. Luke porni după ele fluierând încet și rupse un fir de iarbă.

Marcy se îndreptă spre locul unde se aflau merii. Câțiva copii ieșiră de după ei.

– Bună, le spuse Marcy. Știți de unde am putea face rost de sfoară și de un cauciuc pentru un leagăn?

– Știu eu, spuse unul, în timp ce ceilalți o priveau în tăcere. În jos, pe Crancy Alley este o groapă.

– Ați putea aduce ceva de acolo?

Un cuplu de băieți porni să rezolve problema, alții rămaseră privind-o cu ochii lor mari, gata să fugă la primul semn de primejdie. Marcy îi privi, zâmbindu-le.

– Ați cunoscut-o pe mătușa mea?

Un băiat pakistanez le făcu semn să fugă.

Un altul o lămuri:

– Mătușa ta era vrăjitoare.

Ceilalți începură să chicotească.

– Ce era? întrebă Marcy.

– Vrajitoare, repetă Wesley.

Noi ne strecuram pe la geamuri și o vedeam cum amesteca ceva într-o oală mare pe foc...asta fac doar vrăjitoarele.

Marcy urcă treptele casei înconjurată de copiii dornici să spună fiecare versiunea sa despre vrăjile mătușii Thomasina.

Descuie ușa prăfuită de la intrare. Balamalele scârțâiră, dar ușa se deschise. Copiii se lăsară pe vine jumătate curioși, jumătate temători și priviră în holul cu tavanul foarte înalt.

Marcy intră într-un living cu pereții coșcoviți, unde trăise bătrâna în ultimii săi ani de viață.

Încăperea fusese una elegantă, cu ferestre mari, cu un semineu mare, cu panel.

– Acolo mesteca în oală mereu, insistă Wesley.

Marcy își aminti de bătrâna singură și înfrigurată în casa asta mare, pregătindu-și de mâncare.

În partea opusă a camerei se afla un pat, care abia se mai ținea să nu cadă. Oare acolo murise mătușa Thomasina?

Marcy se întrebă cum murise de fapt, femeia și cât de singură se simțise.

– Haideți să vedem și restul casei, le spuse Marcy, încercând să revină la o stare de normalitate.

Împingându-se veseli, chicotind, băieții o urmară în podul la fel de înalt, prin pivnițe și prin celelalte camere, în pofida șoarecilor care-și făcuseră adăposturi pe acolo și a pânzelor de păianjen.

Camerele erau mobilate, dar pe mobilă se așezase praful și în multe locuri trebuia reparată. Șoarecii își făcuseră culcuș în sofalele moi, din care ieșise umplutura, peste tot se aflau obiecte risipite.

– Este o ruină, murmură Marcy ca pentru sine.

– Da, cam deprimant, încuviință Wesley.

Când ieșiră din casă, văzură mulți copii care se jucau cu bucurie și făceau zgomot.

Un grup de femei îi veghea de dincolo de gard.

Marcy trase aer în piept și se duse spre ele.

La început, femeile o priviră cu suspiciune.

Ea le zâmbi și începu să le vorbească. Nu trecu mult și se trezi așezată pe o ladă, cu o ceașcă de ceai în mână, ascultând ce-i spuneau femeile despre șantierul care urma să se deschidă aici.

Deodată, o mașină opri în dreptul lor. Domnul Askew, supervisorul districtual, coborî și le salută. I se adresă direct lui Marcy.

– Mai este ceai, dacă doriți, apucă ea să vorbească prima.

– Fetișo, crezi că te joci cu mine? ripostă el furios, ignorându-i oferta. Scoate imediat copiii de aici. Gardul trebuie închis la loc. Ai încălcat legea.

– Care lege? întrebă Marcy.

Copiii se opriră din joc și se apropiară să asculte. Femeile rămaseră cu brațele încrucișate.

– N-am de gând să discut în contradictoriu cu tine. Scoate copiii de aici. Nu ai dreptul să...

– Din contră, îl întrerupse Marcy. Singurul care nu are niciun drept aici ești dumneata. Este proprietatea mea, deci proprietate privată, și îți cer să dai jos gardul.

Copiii reîncepură joaca.

Domnul Askew roși de indignare.

– Nu-mi vorbi așa, miss!

– Îmi pare rău, spuse Marcy, n-am vrut să par prost crescută, dar nu vă permit să-mi spuneți ce am de făcut. Am decis să dau această zonă comunității; casa va fi un centru comunitar grozav, iar grădina va fi un teren de joacă pentru copii.

– Nu poți face asta! se răsti Askew.

– De ce nu? îl întrebă Marcy.

– Firma Saxton vrea pământul ăsta.

– Nu-l poate avea.

– Nu înțelegi, zise omul. Acest teren este chiar în mijlocul proiectului lor, trebuie să-l aibă cu orice preț, altfel realizarea proiectului este imposibilă.

– Oamenii din zonă au nevoie de acest loc pentru recreare. Este o casă cu camere mari, unde pot juca tenis, unde se pot proiecta filme, se poate servi cafea dimineața. Copiii se pot juca aici în siguranță, la aer curat...

Femeile încuviințară oftând.

Domnul Askew transpirase și-și șterse fruntea cu batista.

– Slujbe, murmură el. Magazine... birouri....

Se retrase, lăsând gardul desfăcut.

Un tânăr ziarist apăru ca din senin.

– Este adevărat că vreți să cedați casa?

Ea încuviință.

– De fapt, am oferit-o primăriei, dar nu s-au arătat prea entuziasmați. Cred că-l cunoașteți pe domnul Askew?

Tânărul clipi des.

– Ca pe fratele meu! Știați că unul din verii lui este sub-contractant aici? Face partea de electrice. Jumătate din consiliu este într-un fel sau altul atras în acest proiect.

Marcy era îngrozită.

– Dar asta este corupție!

Tânărul zâmbi.

– Cred că nu înțelegeți cum funcționează consiliul municipal. De fapt, majoritatea acestor consilii sunt pline de afaceriști locali sau alți profesioniști. Toți sunt interesați de politică.

S-au înscris în partidele aflate la putere, au fost aleși în consiliile locale, dar continuă să-și păstreze slujbele. Cum să separe afacerile consiliului de interesele personale? Dacă se ivește un contract, de ce să nu participe la licitație?

– Dar domnul Askew este angajatul consiliului, protestă Marcy.

– Nu pot spune că Askew are un interes personal în derularea acestui proiect, dar vărul lui are. Consiliul nu-ți va accepta oferta, miss. Ai nevoie de un sfat legal.

– Nu-mi pot permite să plătesc un avocat, spuse Marcy.

– Te va ajuta fratele meu Sim, îi spuse Russell.

Îl aduse mai târziu ca s-o cunoască pe Marcy.

Când Sim văzu copiii jucându-se în grădină, o privi lung și-i spuse:

– Mi-aș fi dorit să am un astfel de loc de joacă în copilărie.

Sim era un bărbat elegant, cu părul ușor grizonant.

– Îți plac copiii, miss? O întrebă cu un oftat.

Mai apoi, Russell îi spuse :

– Lisa, soția lui Sim, nu vrea să aibă copii, este preocupată de carieră. Lisa este model. Ar trebui să auzi ce spune mama despre femeile care nu vor să aibă copii. Noi am fost opt frați, din care au murit trei. Până în prezent, niciunul nu i-a oferit mamei ceea ce-și dorea: o curte plină de copii!

Russell o însoți și la ședința consiliului municipal, aduse apoi și televiziunea.

Apoi, Marcy rămase în sfârșit singură în grădină.

Capitolul 3

Când apăru Randal Saxton o găsi atârnată de ramurile unui copac, încercând să lege o sfoară ca să facă un leagăn.

Marcy văzu un bărbat de vreo treizeci de ani, cu părul negru în care zări câteva fire albe, ochi albaștri, trăsături parcă cioplite în piatră, care se însuflețiră brusc atunci când îi zâmbi.

Uimită, Marcy dădu drumul la mâini și căzu. El o prinse în cădere și se dezechilibra, căzând alături de ea în iarba înaltă.

Apoi deschise ochii. Ea se ridică și începu să râdă.

Randal avea un sentiment ciudat, că se afla lângă o zână dintr-un basm. Zâna avea buclele blonde și un chip radios, o gură în formă de inimă.

– Te-am lovit? îl întrebă ea.

El nu-i răspunse. Nu putea s-o facă. Se temea să vorbească. Ar fi vrut s-o prindă în brațe și s-o sărute.

– Spune-mi, insistă Marcy, te-am lovit?

El se forță să-i zâmbescă.

– Nu, nu m-ai lovit. Am fost însă luat prin surprindere, atât.

Ea începu să râdă.

– Nu cumva ești reporter? Sau de la consiliu?

– Nici una nici alta, o asigură el. Mă numesc Randal...

– Bine, domnule Randal, ce cauți aici?

– Vreau să-ți fiu de folos, îi spuse el.

– Cum?

– Invitându-te la masă.

Marcy îl privi uimită.

– De ce ai face-o?

– Dacă mă întrebi, invită-mă tu.

Marcy lăsă ochii în jos.

– Nu mai am bani, mi-am terminat pensia. O primesc la începutul lunii, iar acum suntem la sfârșit.

– Atunci, acceptă invitația mea, trebuie să mănânci ceva.

– Am niște brânză și pâine. Te pot servi, dacă dorești.

– Mă gândeam la ceva mai substanțial, zise Randal cu un zâmbet.

– Ca peștele, de exemplu? Nu mă tenta! Îl ador!

Randal ezită o clipă, apoi se hotărăște:

– Haide, Eve, lasă șarpele să te tenteze cu peștele care-ți place.

Când ajunseră la restaurant, Marcy, după ce se așează pe scaun, murmură:

– Fantastic! Mor de foame! Dar spune-mi: cine ești, domnule Randal? Ce căutai în casa mea, de fapt? Bănuiesc că n-ai apărut din senin... Sau ești unul din Saxtoni?

Privirile li se întâlniră peste masă.

– Într-un fel, sunt.

Marcy îl privi lung.

– Mulțumesc pentru masă. Oricum, spune-i șefului dumitale că răspunsul meu este același. Nu mă pot lăsa sedusă de acest fel de mâncare și de cel mai chipeș angajat al lor.

El se ridică zâmbind.

– Chiar crezi că sunt cel mai chipeș dintre ei? Oricum, nu pentru asta am venit.

– Dar nu mi-ai spus pentru ce ai venit, sublinie ea, ridicând din umeri.

– Cinezi cu mine deseară? o întrebă el brusc.

– Poftim? Să mâncăm de două ori pe zi? Nu vreau să mă îngraș!

– Mă gândisem la ceva mai... privirile lui cutreierară prin restaurantul de mâna a doua în care o adusese, unde pereții

erau cam coșcoviți, iar pe jos se aflau bucăți de hârtie. Ceva mai romantic... încheie el.

Ea îl privi, intrigată.

– Romantic? Doamnă Randal! Ți-ai programat în agendă să fii romantic cu mine? Marcy îl privi amuzată. Mă tentezi, dar nu, mulțumesc, refuz invitația. Văd că firma Saxton nu se dă în lături de la nimic...

El o privi curios.

– Știi ceva despre această firmă, miss Champion?

– Mi s-au spus destule, răspunse ea ridicând din umeri. Sunteți un fel de caracatiță comercială, cu tentacule peste tot. Sunt sigură că ai un rol foarte bine definit acolo, doamnă Randal.

Randal simți că se înfurie, lucru care i se întâmpla rareori.

Dar Andrew îl avertizase că nu-i va fi ușor cu fata asta. Venise cu cele mai bune intenții la ea să-și folosească farmecele și sex– appealul, așa cum făcuse de multe alte ori, dar când se auzi categorisit drept caracatiță comercială, îi displicu ideea.

– Seducția n-a fost și nu este pe agenda mea, miss Champion, o informă el.

– O, dar ești și foarte pompos! exclamă Marcy.

– Nu înțeleg de ce nu vrei să cinezi cu mine, zise el, supărat că trebuia să insiste. Sau te temi că o să mai lași din pretenții?

Marcy se opri, fulgerându-l cu privirea.

– Dacă peste tot unde te duci femeile îți cad la picioare precum popicele, lasă-mă să-ți spun...

– Asta nu este un motiv ca să nu cinezi cu mine, insistă el.

Marcy rămase privind-l cu ochii ei mari, incapabilă să mai găsească o scuză.

– Te iau la ora șapte de la celebra ta casă, miss Marcy, zise el repede, văzând că fata nu-și găsea cuvintele. Dar înainte ca ea să apuce să refuze, plecă.

Marcy rămase privind în urma lui; era un bărbat înalt, frumos, elegant, distins. Marcy bătu furioasă din picior.

Când se întoarse la casa din strada Paradisului îl găsi pe Sim așteptând-o cu încă alte câteva persoane, care o întâmpinară cu politețe.

– Este echipa care se ocupă de conservare, îi explică Sim. Marcy petrecu o oră cu ei, arătându-le casa și grădina.

– Vrei să cinezi în seara asta cu mine și cu Lisa, Marcy? o invită Sim.

– Mulțumesc, dar am deja o întâlnire, îl informă ea.

Sim o privi lung.

– N-am știut că ai un prieten. Marcy zâmbi.

– Nici eu nu l-aș numi astfel.

Sim insistă.

– Cu toată publicitatea care ți s-a făcut acum, ai putea atrage cine știe ce dezaxat, Marcy.

– Nici astfel nu l-aș descrie.

– Văd că ești foarte secretoasă.... Este cumva Russell?

– Russell? Nu, sigur că nu. Dar relația ta cu Lisa cum mai merge? Ar fi bine să-i oferi un buchet de trandafiri, un parfum, s-o inviți undeva, să-i explici că ai vrea un copil...dar acum fugi să iei trandafirii...

Marcy începuse să se pregătească pentru cina cu Randal. Se privi lung în oglindă, părându-i-se ciudat că un bărbat ca el putea să manifeste interes față de o fată ca ea. Se mai uită odată văzându-și părul roșcat răvășit, pistruii; era o fată simplă, pe care nu putea fi geloasă vreo femeie din înalta societate.

Nu avea decât o rochie verde, scurtă, simplă. Încercă să-și mai domolească părul, apoi se mai privi o dată în oglindă. Chiar după ce se machie puțin cu pudră și ruj nu arăta mai matură; era o fată de optsprezece ani, slăbuță, într-o rochie simplă, ca de copil.

Foarte bine, își spusese în cele din urmă, domnul Randal știa cum arăta când m-a invitat să cinăm împreună!

Dar oricum, rochia o făcea să arate mai bine decât în vechii ei blugi.

Era prea cald ca să îmbrace o jachetă. Ieși în fața casei, observând că grădina acesteia era încă plină de copii.

O mașină opri în dreptul ei, dar nu era Randal, ci Sim.

Marcy îl privi uimită.

– Am sunat-o pe Lisa la birou, îi spuse el. Mă duc s-o iau chiar acum. Nu mi-a pus nicio întrebare, dar când i-am spus că o invit la cină, am simțit că este suspicioasă.

– O să-ți țin pumnii, Sim.

– Te rog s-o faci, Marcy. Dacă va fi băiat, o să-l numesc Marc, iar dacă va fi fată, Marcy.

– Grăbește-te, Sim, nu e bine s-o lași să te aștepte.

Sim urcă în mașină și porni.

Încă sub impresia întâlnirii cu el, se întoarse și văzu că era studiată dintr-o limuzină neagră, parcată puțin mai sus de casă. Îl recunosc pe ocupant și se duse spre mașină. El îi deschise portiera, iar ea urcă.

– Mașina companiei?

Chipul lui era foarte aspru.

– S-ar putea spune și așa. Îi aruncă o privire rece și Marcy se întrebă dacă nu cumva se așteptase ca ea să fi îmbrăcat o rochie mai apetisantă.

– Este singura rochie pe care o am, îi spuse cu franchete. Dacă nu se potrivește cu locul unde ai spus că mă duci, îmi pare rău, dar am putea merge din nou la acel restaurant .

– Cine era acel bărbat, miss Champion? o întrebă el brusc.

Marcy îl privi, un pic dezorientată.

– Era Sim, îi spuse.

El se încruntă.

– Avocatul despre care mi-ai vorbit?

Ea încuviință, întrebându-se cât auzise din discuția lor.

Randal continua s-o studieze.

– Cam bătrân pentru tine, nu?

– Este de vârsta ta, sublinie ea.

El se crispă. Porni mașină în tăcere și intră în trafic.

Marcy se rezemă de spătarul scaunului, bucurându-se de confortul pe care-l oferea o asemenea mașină, privind în jur cu interes copilăresc.

Randal se uită la ea.

– Stai bine?

– Da, sir. Unde mă duci?

El o privi pieziș.

– În rochia asta? Dumnezeu știe unde te-aș putea duce.

Arăți ca o școlăriță.

– Ai putea spune că sunt fiica ta, îi sugeră ea.

Marcy văzu cum Randal strânge volanul și se înfurie.

– Într-o zi o să-mi pierd răbdarea cu tine, Marcy.

Marcy îl privi intrigată, de parcă ar fi observat brusc că se afla în fața unui lup și nu a unui cățel simpatic. Încercă să ia un aer grav.

– Propunerea urmează după– masă, sau înainte?

– Propunerea? repetă el, încruntându-se.

– Doar nu mă duci la cină în celălalt capăt al orașului fără un motiv, sublinie ea.

– Am crezut, murmură el, că motivul meu a fost seducția.
Ea chicoti.

– Sper că nu în public.

– Ai prefera în particular?

Marcy deveni brusc conștientă de situația ei.

– Aș prefera să întorci și să mă duci direct acasă, spuse ea.

– N-ai ști niciodată ce pun la cale dacă ai pleca, sublinie
el grav.

– Am o idee, ripostă Marcy.

– Sunt fascinat, răspuse Randal. Vrei să mi-o spui?

– Firma Saxton te-a trimis să mă convingi să fiu de acord
cu propunerea lor. Ți s-a spus să faci uz de metodele lor
obișnuite; mită, corupție sau șantaj. Marcy îl privi insistent.
Mituirea s-a încercat deja. Acum vine încercarea de corupere.

– Seducție sună mai frumos, spuse el.

– Rezultatul va fi același, zise ea rece.

El ridică din sprâncene.

– Adevărat? Câtă experiență ai în toate astea, miss
Champion?

Ea se făcu că n-a auzit întrebarea.

– M-am născut pe coasta Cornwall, domnule Randal. În
zilele de vară, apa este albastră ca ochii tăi, dar oricine o
cunoaște știe ce amenințare se ascunde dincolo de albastrul
superb.

Randal schimbă vorba.

– Bănuiesc că din cauza stâncilor n-ai învățat să înoți.

Ea păru teribil de amuzată, ochii strălucindu-i.

– Înot ca un pește, admise ea.

– Am avut sentimentul că așa este.

Brusc, Randal opri în fața unei case vechi în stil georgian, iar ea îl privi întrebător.

– Vreau să te prezint cuiva, îi spuse el.

Marcy îl privi lung, încruntându-se.

– Nu sunt chiar așa de naivă cum par, domnule Randal.

Nu intru acolo.

Randal se aplecă peste volan.

– Nici măcar pentru a-l cunoaște pe directorul general al firmei Saxton?

Marcy fluieră lung.

– Dumnezeule, cred că am făcut o impresie puternică, dacă șeful cel mare dorește să mă cunoască! El zâmbi.

– Da, ai putea spune asta.

– Foarte bine, du-mă la șeful tău, domnule Randal!

Dacă Marcy avea intenția să-l dezarmeze, nu reuși. Randal o privi amuzat și veni să-i deschidă portiera și s-o ajute să coboare.

Urcară cele patru trepte care duceau spre porticul din fața casei, sprijinit de piloni corintieni.

Un moment mai târziu, ușa se deschise și majordomul le făcu o plecăciune cu gravitate.

– Bună seara, sir Randal, zise acesta calm. Bună seara, miss.

Randal înclină din cap și o lăsă pe Marcy să intre, o conduse prin holul mare de la intrare, unde se aflau mai multe vase mari cu flori, într-un living elegant.

Marcy rămase în prag, privind încântată în jur. Pereții erau acoperiți cu un tapet mătășos, bleu– pal, cu flori foarte discrete de crin din loc în loc. O oglindă aurită, discretă, se afla pe unul din pereți. Pe ceilalți doi, unde se aflau și ferestrele, se afla un peisaj lacustru danez, în culorile care predominau în încăpere. La ferestre, draperii de catifea albastră.

Covorul era alb și atât de gros, încât avu impresia că pășește pe un strat considerabil de zăpadă.

Randal îi urmărea cu interes chipul vrăjit de ceea ce văzuse.

Marcy îl privi în cele din urmă, zâmbindu-i.

– Așadar, așa se trăiește de cealaltă parte a baricadei!

El o privi lung cu oarecare ostilitate, sau cel puțin așa i se păru ei.

Majordomul intră în încăpere cu un zâmbet pe chip. Era un bărbat de vreo cincizeci de ani, chel, îmbrăcat în negru.

– Dorțiți ceva, domnule? îl întreabă pe Randal.

Randal se întoarse și-l privi.

– N-am sunat, îi spuse pe un ton rece.

Omul înclină din cap fără a mai spune nimic și dispăru ca un duh într-o sticlă, atât de repede, încât lui Marcy i se păru că a lăsat și o dâră de fum în urma lui.

Ea îl privi dojenitor pe Randal.

– Nu era nevoie să-l repezi, omul își făcea doar meseria, îi reproșă ea. Iar acum aș vrea să știu cât va mai trebui să așteptăm sosirea Marelui Șef?

Randal se îndreptă spre locul unde se afla o măsuță din lemn de trandafir în fața unei canapele din brocart și începu să toarne sherry în două pahare. Apoi, veni spre ea cu paharul în mână și o invită să se așeze pe canapea.

– Stai jos, miss Champion, și ai răbdare, îi spuse.

Marcy ezită, apoi se așeză la un capăt al canapelei, acceptând paharul. Randal se așeză lângă ea, cu un braț pe speteaza canapelei.

Ea sorbi cu atenție din sherry, continuând să privească în jur. În acest timp, Randal îi studia cu atenție trupul zvelt, îmbrăcat în acea rochie verde, scurtă, fără mâneci, decupată în jurul gâtului. Era o rochie simplă, aproape copilărească, dar poate tocmai acesta era farmecul ei. Îi observă bucele adunate în jurul gâtului și-și aminti brusc scena la care asistase din mașină când Sim, îmbrăcat în haine elegante de seară, o luase de mână cu prietenie. Simți gelozie. Marcy nu se mișcase, lăsându-și mâna în mâna aceluia. Îi zâmbise plină de încredere.

Privind-o, Randal se întrebă în ce relație se afla cu celălalt.

Își imaginează că Marcy nu știa ce este pasiunea. Apoi, se scutură brusc, spunându-și: “trebuie să fiu nebun. Marcy are jumătatea vârstei mele, este aproape o școlăriță, un băiețoi cu atitudine radicală, care mi-ar putea schimba viața”. Dar nu-și putea lua ochii de la ea.

Marcy termină băutura și puse paharul pe măsuță apoi se întoarse spre el.

– Îmi este foame. Și întrucât văd că Marele Șef întârzie să apară, sugerez să plecăm separat sau împreună. Eu pot lua un autobuz până acasă.

Randal se întoarse spre ea și-și puse paharul pe masă, apoi se întoarse din nou să ia și paharul ei. Trupurile lor se atinseră ușor în această mișcare și Marcy roși.

El îi zâmbi.

– Am crezut că vei cina cu mine, spuse el calm.

– M-am răzgândit.

– Am comandat ceva foarte bun.

Brusc, Marcy îl întrebă pe un ton foarte autoritar.

– Asta este casa ta? El încuviință.

Marcy se ridică și-l privi cu gravitate.

– Cine ești, de fapt?

– Randal Saxton, spuse el urmărindu-i atent reacțiile.

Ea îl studie cu atenție, apoi se așeză din nou pe canapeaua de brocart și pufni în râs.

– Așadar, nu ești un oarecare în această firmă, nu? Ești chiar Marele Șef?

– În persoană, spuse Randal.

– Și asta este scena seducției?

– Nu-mi place să dezamănesc doamnele, murmură el și înainte ca ea să poată face o mișcare, o imobiliză de spătarul canapelei.

Marcy fu luată prin surprindere, nu se așteptase la o astfel de reacție. Îl privi, clipind des din genele ei lungi.

Randal nu părea să se grăbească. Își trecu alene mâna peste fața ei, de parcă ar fi vrut să-i învețe toate contururile. O privi de aproape, de parcă ar fi vrut să descopere acele irizații gălbui în ochii ei verzi de culoarea sticlei, urmărind cum pupilele i se dilată sub privirea lui. Îi privi nasul obraznic, genele lungi și groase, apoi gura cu buzele răsfrânte, generoase.

– Dacă intră acum majordomul... zise ea puțin cam nesigură, va fi pus într-o situație dificilă.

– Nu va mai veni fără să fie chemat.

– Este bine instruit, nu?

Marcy îl văzu apropiindu-se foarte mult. Gura lui o atinse pe a ei, iar ea oftă surprinsă și apoi, spre propria-i uimire, simți cum închide ochii și tot trupul cedează la atingerea lui, de parcă ar fi fost de plastic.

Pentru moment, Marcy se lăsă hipnotizată de el.

Apoi, îl împinse violent și deschise ochii mari, uluită.

– Ce crezi că faci?

– Te seduc, nimic altceva, fu răspunsul lui.

Marcy roși.

– Te rog să nu te obosești, pentru că asta nu schimbă lucrurile cu nimic. Nu-mi vând proprietatea .

– Este posibil să nu mă intereseze proprietatea ta.

Ea îl privi indignată.

– Vreau să plec acum, domnule Saxton. Mă descurc acasă cu mâncarea.

El o prinse de încheietura mâinii, văzând că sare în picioare.

– Avem multe de discutat, Marcy, rămâi la cină.

– Nu, mulțumesc, spuse ea.

– Eu cred că o vei face când o să auzi ce vreau să-ți spun, zise el foarte calm.

– Nu sunt interesată, zise ea încercând să-și elibereze brațul.

– Nici dacă vei afla că ai câștigat? o întreabă el blând.

Ea se încruntă, privindul.

– Ce să câștig? O sticlă de șampanie și o noapte cu Marele Șef?

– Blocul de birouri care se va construi va ocoli casa ta, spuse el foarte clar. Marcy îl privi uluită.

– Nu glumești? El încuviință, zâmbind.

– Dacă-ți promit că atât casa cât și grădina ta vor fi în siguranță, rămâi la cină, Marcy? Ca să discutăm despre ce trebuie făcut?

Ea îl privi cu gravitate.

– Știi ce vreau să se facă.

– Știi doar din cele scrise în presă. Aș vrea să discut cu tine detaliile practice de finanțare.

-Finanțare? se încruntă ea.

– Casa trebuie restaurată; compania mea se va ocupa de asta.

Marcy îl privi suspicioasă.

– Este cumva vreun plan diabolic de a pune mâna pe ea?

El făcu o grimasă.

– Marcy, îți dau cuvântul meu de onoare că va fi așa cum vei dori tu. Vrei să-ți jur pe Biblie?

Ea scutură din cap.

– Nu, am încredere în tine, domnule Saxton.

– Randal, o corectă el.

Ea ezită. După o pauză spuse:

– Bine, Randal.

El se ridică.

– În acest caz, vom cina împreună ca să mai putem discuta, da?

Marcy avu un sentiment ciudat. Câștigase oare?

Capitolul 4

Sufrageria avea același stil rece, formal, elegant, al încăperii din care abia ieșiseră și Marcy se opri s-o admire, pentru că-i amintea vag de casa ei de copil.

Randal trase un scaun mare de mahon, cu un lustru impecabil. Marcy își trecu palma încet peste spătar.

– Îți place mobila?

– Tata era pasionat de mobilă.

Marcy observă suporturile de argint pentru lumânări, cristalele, bolurile de argint care fuseseră aranjate cu multă grijă, ca pentru un banchet, dar știi că așa era întotdeauna când Randal se așeza la masă.

– Aici mănânci chiar când ești singur? Este ca și cum ai trăit izolat.

– Rareori sunt singur, spuse Randal.

Majordomul apăru ca din senin, cu capul înclinat, aducând o tavă de argint cu antreuri aranjate cu grijă.

Randal luă un șervet de damasc pe care i-l întinse lui Marcy în poală, de parcă ar fi fost un copil care merita atenție.

După ce-i servi pe amândoi, majordomul plecă în liniște, așa cum apăruse. Randal ridică paharul cu vin, zâmbindu-i.

– Pentru acest proiect comunitar.

Marcy îi zâmbi și sorbi din vin, nu fără oarecare îndoială. Chiar dacă o trata cu oarecare indulgență, era conștientă de altceva dincolo de felul lui blând de a fi. Marcy luptase cu această corporație gigant și o învinsese, iar acum lua masa în această începere plină de mătase și fiecare nerv o avertiza în privința lui. Privindu-l printre gene, Marcy își aminti cum o sărutase. Ce avea de gând ?

– La ce te gândești, Marcy? o întrebă el după ce îi aruncase câteva priviri.

– Nu înțeleg cum te-ai răzgândit brusc în privința casei mele, zise ea în felul ei direct de a fi.

– Ne-ai pus într-o poziție imposibilă, micuță Marcy, îi spuse el cu blândețe. Este foarte ușor pentru cineva ca tine să faci o mare companie să pară absurdă și sincer îți spun că nu aveam nevoie de acea imagine pe care ne-ai creat-o în presă.

– Domnul Askew va fi furios când va auzi, spuse ea sorbind din vin. Deși se simțea mai relaxată, obrazii începuseră să-i ardă.

– Askew? repetă Randal.

– Supervizorul șef al consiliului municipal. Marcy mai luă o gură de vin; începu să-i relateze ce aflase de la Russell și Sim, despre afacerile ilegale ale acestor consilieri legate de firma Saxton. Randal o ascultă cu atenție.

Majordomul le aduse al doilea fel de mâncare; era carne de pui cu sos de vin și orez cu ciuperci. Cei doi bărbați se priviră peste capul lui Marcy și majordomul înlocui discret sticla de vin consumat cu alta plină, apoi dispăru, cu un aer îngrijorat. Randal Saxton adusese multe femei acasă, dar Walters nu înțelesese de ce o adusese pe această copilă, căreia îi dădea să bea peste măsură.

– Vorbește-mi de casa ta din Cornwall, o invită Randal.

Marcy începu să-i povestească veselă, fără a conștientiza faptul că în glasul ei el sesiza o anume nostalgie, că figura ei de copil releva singurătatea din timpul copilăriei ei, lucruri care poate o făcuseră să fie atât de independentă acum.

Randal observa oarecum amuzat că deși vinul își făcuse efectul, Marcia nu dădea semne că s-ar fi îmbătat. Dincolo de franchețea ei se afla o mare demnitate personală care rezistase la impactul vinului și se întrebă dacă era conștientă de efectul pe care-l avusese asupra ei.

Marcy se uită apoi cu regret la profiterolul pe care i-l adusese majordomul.

– O, mi-ar plăcea mult, dar nu, mulțumesc.

Cu un zâmbet reținut, omul puse totuși în fața ei una din farfurioarele cu profiterol.

– Măcar să-l gustați, miss.

Marcy îi zâmbi.

– Vreți să mă tentați, zise ea.

Privirea lui Randal era concentrată asupra încântătorului ei profil.

Walters observă privirea și se retrase perplex.

Lui Marcy îi plăcu mult profiterolul. Oftă încet.

– Este minunat, remarcă ea. Apoi îl privi pe Randal și-l întrebă: nu guști măcar? El o privi lung.

– A fost făcut special pentru tine.

– O, iar eu l-am refuzat. Îmi pare rău.

– Cafea? o întrebă Randal.

– Nu voi uita niciodată masa asta, spuse ea cu franchete.

Întotdeauna mănânci așa? Cine gătește? Majordomul?

Randal începu să râdă.

– Walters? Nu, am un bucătar francez, extrem de bun.

Marcy pufni în râs, moment în care se înecă din cauza cafelei. Îngrijorat, Randal o bătu ușor pe spate, până ea își reveni, dar faptul că ea continua să râdă, îl făcu să ridice din sprâncene.

– Ce am spus că ți se pare așa de amuzant?
– Un bucătar francez, zise ea. Ai spus-o pe un ton așa de normal de parcă ai fi menționat că ai un elefant în cadă.

Randal lăsă ochii în jos.

– Sunt un om foarte bogat, zise el încet. Sau ai fi vrut să pretind că nu este așa?

Marcy păru că se gândește cu seriozitate la cuvintele lui.

– Nu, zise ea scuturând din cap. Onestitatea este cea mai bună politică.

– Chiar este? zise el. Întotdeauna ai spune asta?

Ea se gândi imediat la Sim, roșind. Apoi întoarse fața, vădit încurcată.

– Așa ar trebui, zise cu o notă de regret în glas.

Randal o urmărea atent.

De ce apăruse acel aer stânjenit pe chipul ei atât de însuflețit? Ce a făcut-o să nu mai râdă și să devină brusc gravă?

Randal o urmărea, realizând ce importante deveniseră cuvintele ei pentru el. Era consumat de o dorință puternică de a o cunoaște, așa cum nu mai simțise față de o altă ființă omenească.

– Ar trebui să plec de acum, spuse Marcy uitându-se la ceasul aflat pe șemineu.

– Dar n-am discutat încă despre proiectul tău, zise el. Mai dorești cafea?

Ea tocmai voia să refuze când Randal îi umplu ceașca apoi ridică din umeri și acceptă, gândindu-se că acea cafea o va ajuta să-și limpezească mintea după vinul băut.

– Vrei să discutăm în camera de zi cât timp Walters va degaja masa? sugeră Randal.

Marcy încuviință, urmându-l, așezându-se cu un oftat pe sofa. Randal mișcoră lumina, iar ea începu să bea cafeaua, pentru că era din ce în ce mai toropită.

Randal puse ceașca ei pe masă și se așeză lângă ea.

– Este important să găsim un arhitect bun care să ne facă niște planuri, încadrând casa ta în proiectul nostru, începui el. Marcy se rezemase de spătarul canapelei și nu mai părea atât de vioaie.

– Nu cred că te pot urmări, murmură ea.

– Nu? zise Randal, dându-i la o parte bucelele pentru a-i putea vedea chipul fără opreliște. Trebuie să hotărâm ce fel de centru vei dori să ai acolo, mai precis ce vor dori cei din consiliu. Randal îi atinse ușor obrazul. Dacă vrei să rezolvăm democratic problema, o întrunire locală ar fi idealul.

Marcy descoperi cu stupeoare că nu-și mai putea ține ochii deschiși. Căscă, rușinată.

Randal îi vorbi din nou, foarte aproape de ureche.

– Se va forma un comitet ales la întrunire, sau dintre localnici. Desigur, din acest comitet ar trebui să faci parte și tu. N-ar fi o idee rea ca și Russell sau Sim să participe.

Marcy se străduia din răspuțeri să nu se lase pradă somnului; deodată, auzi o bătaie stranie undeva foarte aproape. Un ceas? se întrebă. Se forță să deschidă ochii și-l văzu pe Randal foarte aproape de ea. Acea bătaie ciudată pe care o auzise era bătaia inimii lui.

El o privi lung.

– Marcy, îi spuse el sărutând-o pe obraz.

Marcy oftă și închise din nou ochii. Randal o ridică în brațe, apoi o așeză pe genunchii săi.

Marcy încercă să se împotrivescă.

– Randal, zise ea cu un efort, sper că nu mă vei seduce.

El zâmbi.

– Nu obișnuiesc să seduc copii, murmură el.

– Atunci, ce faci? îl întrebă.

– Ce se face de obicei cu un copil?

– Oh! exclamă Marcy rezemându-se de brațul lui. Nu prea știu ce faci, dar nu-mi displace.

Randal o sărută încet. Răspunul ei îl redusese la tăcere și-i luase toată buna dispoziție. Își dorea mult să-i sărute buzele întredeschise, dar ea se cuibărise la pieptul lui, ca un copil.

Deodată, Marcy se îngrijoră din cauza imobilității lui. Îl privi lung, observându-i chipul parcă cioplit în piatră, ochii de un albastru minunat, gura cu buzele pline. Încă adormită, ridică o mână și-și trecu un deget peste buzele lui.

– Nu știu de ce, dar simt că nu ești de încredere, domnule Saxton, îi spuse ea direct. Nu având gura asta.

El își recăpătă umorul.

– Dumnezeu, zise el abia respirând. Nu sunt așa de periculos ca tine, Marcy. Ai idee ce-mi faci acum?

Ea păru cam descumpănită.

– Cred că ar fi mai bine să plec, spuse ea încercând să scape.

Randal o aduse la loc fără prea mare greutate, strângând-o în brațe fără echivoc.

– Te doresc, Marcy, spuse el brusc pe un ton foarte sobru.

Ea rămase nemișcată, privindu-l. Tonul pe care-i spusese asta n-o speriasc, ci chipul lui foarte grav.

Încă ametită de vin, ea îi spuse foarte clar:

-N-ai vrea să fii mai explicit? Nu poți spune ceva fără să fii foarte clar în privința intențiilor, se încruntă ea, încercând să se facă înțeleasă.

– Ți-aș putea explica într-un singur minut, Marcy, dar ești încă sub efectul vinului și n-ar fi prea bine.

– O, în cele din urmă iată și un semn de principii morale, zise ea. Chipul lui nu mai era același. Apăruse pasiunea în ochii lui.

– Ești o copilă irezistibilă, Marcy, spuse Randal și începu s-o sărute cu dorință, cu pasiune, lucru care o șocă.

Nimeni n-o mai supusese vreodată la o astfel de demonstrație de pasiune și deși rămăsese în brațele lui, era uluită. Simți cum mâinile lui Randal se strecoară sub părul ei, mângâindu-i spatele cu palmele foarte calde. Marcy fu readusă rapid din starea de somnolență și trupul îi fu cuprins de un tremur ușor. Incapabilă să înțeleagă ce era acea furtună care o cuprinsese, începu să-i răspundă al săruturi, ceea ce pe Randal îl făcu să lupte pentru a-și stăpâni controlul de sine.

Realizând că nu trebuia să dea curs pasiunii sale, își luă mâinile de pe umerii ei.

– Cred, spuse el cu grijă, că ar fi mai bine să te duc acasă.

Randal se ridică, dar ea era încă ametită de abandonul ei pasional. Randal o prinse din nou în brațe și o strânse la piept, iar ea își rezemă capul de pieptul lui.

Randal îi dădu capul pe spate și o privi lung.

– Ești doar o copilă, spuse el reprobator.

– Îmi este atât de somn! Te rog, lasă-mă să dorm.

Randal se încruntă și-și mușcă buzele. Apoi o ridică în brațe și ieși cu ea din încăpere.

Walters, care se afla în hol, privi scena cu nedisimulată îngrijorare; stăpânul său ducea în brațe pe scări o minoră.

Randal o conduse într-un dormitor spațios mobilat încântător, ca pentru o doamnă, și o așeză pe patul cu alb și auriu. Pleoapele ei erau în continuare lăsate. Randal o privi,

era dovada vie a nebuniei lui și o întinse pe pat. O acoperi, apoi ieși din cameră, stingând lumina.

Coborî din nou la locul unde Walters mai zăbovea încă, cu întrebarea în priviri.

– Te rog să-mi aduci un brandy, spuse el.

Walters dispăru și reveni cu paharul de brandy.

Randal îl privi lung.

– Te poți duce la culcare de acum, Walters.

Omul se muta de pe un picior pe celălalt.

– Dar tânăra, sir...

– Doarme dusă, ca orice tânără de vârsta ei, spuse Randal ușor ironic.

Walters continua să-l privească nedumerit.

– Te rog să te duci la culcare, spuse Randal pe un ton mai convingător; de asta dată, n-am niciun fel de intenții cu ea, este doar o copilă, pentru numele lui Dumnezeu!

– Foarte bine, sir, zise omul și dispăru.

Randal dădu paharul de brandy peste cap, privind în tavan de parcă i s-ar fi adresat fetei: “Marcy Champion, ești o copilă incredibil de frumoasă, dar trebuie să mi te scot din minte.”

Trezindu-se, Marcy avu impresia că o gădilă cineva la nas. Strănută, agitând o mână. După un moment, deschise ochii și privi chipul aplecat asupra ei, de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

Încet, aruncă o privire prin încăperea în care se afla. Era un dormitor mobilat pentru o femeie, se gândi ea, observând că întreaga încăpere avea doar tonuri de alb și auriu.

Randal nu spunea nimic și nu se mișca, observându-i reacțiile cu un interes real.

Marcy privi rochia cu care era îmbrăcată, apoi ridică privirea spre el; Randal își schimbase costumul.

– O, vinul acela, oftă ea.

El zâmbi.

– Te-ai cam hazardat, micuță Marcy.

– Trebuia să mă duci acasă, îi reproșă ea.

– Și să pierd ocazia de a-ți spune noapte bună?

Ea clipi des.

– Poate că ești așa cum spune Russell, doar un capitalist, dar nu folosești astfel de metode.

El îi îndreptă părul ciufulit.

– M-ai tentat teribil aseară, Marcy, murmură el.

Privirile li se întâlneau. Apoi Marcy îi evită privirea, pentru că se simțea confuză. El o prinse din nou în brațele sale, fără prea mare dificultate.

– Te doresc, Marcy, murmură.

Marcy îl privi lung. Încă sub efectul vinului, îi spuse:

– Te rog, fii mai explicit; nu poți face niște afirmații fără a spune clar ce intenționezi, se încruntă ea, încercând să clarifice situația.

– Aș putea face ca totul să fie foarte clar fără nicio problemă, dar cred că mai ești puțin amețită după vinul de aseară și n-ar fi cinstit.

– O, în sfârșit, un semn că mai există principii morale, îl necăji ea.

Chipul lui se aprinse din nou de pasiune.

– Ești o copilă irezistibilă, murmură el și începu s-o sărute cu atâta pasiune încât aproape o sperie.

Nimeni nu-i mai făcuse o astfel de demonstrație de pasiune și cu toate că stătea nemișcată sub asaltul lui, era uluită. Marcy realizează brusc cum trece de la starea de somnolență la fiorii provocați de mângâierile și de sărutările lui. Fără a mai putea să gândească în acea furtună provocată de mângâierile lui, Marcy începu să-i răspundă la sărutări; Randal realizează că era o novice, lucru care-l înduioșă.

Realizând că trebuia să pună punct acestei pasiuni, își trase brusc capul, respirând greu. Marcy rămase în brațele lui, cu ochii pe jumătate închiși.

– Cred, zise el cu multă grijă, că ar trebui să te duc acasă acum.

Randal se ridică, dar ea nu făcu nicio mișcare, încă sub influența asaltului pasional. Randal o prinse în brațe, o strânse la piept, iar ea își așeză încrezătoare capul pe pieptul lui. Randal o mai privi o dată.

– Ești încă un copil, îi șopti.

– Te duci la firmă, acum? îl întrebă ea.

– Am convocat o ședință de consiliu dimineată la ora unsprezece, pentru a discuta proiectul Champion.

– Ce proiect? întrebă ea, surprinsă.

– Nu-ți mai amintești? Am discutat aseară!

Ea zâmbi, vinovată.

– Nu prea îmi amintesc ce-am discutat aseară, recunosc.

Randal o privi zâmbind.

– O să-ți fac acum un rezumat al discuțiilor de aseară pentru a-ți îmbroșta memoria, îi spuse el, amuzat. Am vrut ca reprezentanții consiliului local să decidă ce ar fi mai bine de făcut cu acea proprietate....

Marcy înclină capul cu seriozitate.

– Mi se pare rezonabil. O să discut și eu cu Sim.

Randal se crispă brusc.

– N-ar fi mai bine să aștepti aici câteva ore? Aș vrea să discut cu cei din consiliul de conducere mai întâi, apoi să facem un anunț.

Marcy îl fixă cu privirea.

– Crezi că ai putea întâmpina obstacole?

– Saxton va pierde niște bani în toată afacerea asta.

Marcy se încruntă.

– Am crezut că tu ești marele șef al firmei....

– Chiar și un general trebuie să-și convingă armata că planul său de bătaie este solid.

Ea ridică din umeri.

– Când te întorci?

– Te rog să iei micul dejun în liniște, apoi să-i ceri lui Walters ceva de citit, sau să asculți muzică, îi spuse el. Mă întorc înainte de prânz.

– Dar nu pot sta aici.... protestă Marcy.

– De ce nu?

Marcy strâmbă din nas, în modul ei copilăresc, ceea ce pe Randal îl făcu să zâmbească.

– Am venit aseară la cină...Apoi, după ce îl privi lung spuse: Randal mă sperii...

El zâmbi.

– Am crezut că fata din strada Paradisului nu se sperie așa de ușor.

– Ai un fel alarmant de a vedea lucrurile, remarcă ea. Cu câteva zile în urmă eram pe picior de război cu firma Saxton acum mi se face o ofertă de colaborare...

– Sunt un om cu capul pe umeri, Marcy, o atenționă el.

– Așa să fie?

Randal îi atinse vârful nasului cu un deget.

– Când o să am mai mult timp, o să discutăm pe îndelete, copilă. Acum trebuie să plec la acea întrunire.

Marcy îl privea de parcă mai aștepta răspunsul lui. Deodată, Randal se opri, întorcându-se spre ea:

– Marcy, răspunde-mi la o întrebare....

– Da?

– Ai încredere în mine?

Conștientă de tonul grav pe care i se pusese întrebarea, ea îi răspunse pe același ton:

– Da.

Randal îi zâmbi.

– Atunci, așteaptă-mă aici până mă întorc.

După ce el plecă, Marcy rămase cu privirea ațintită asupra ușii. Avea încredere în el, totuși... avea un semn enorm de întrebare în minte legat de Randal

Auzi o bătaie discretă în ușă, care o trezi din reverie. Era Walters, cu un zâmbet la fel de discret ca întreaga sa atitudine.

– Bună dimineața, miss, o salută el aducându-i o tavă cu cafea și ceai. Domnul Saxton m-a trimis să vă întreb dacă nu vreți cumva să împrumutați îmbrăcăminte de la miss Antheea, apoi să coborâți la micul dejun.

– Cine este miss Antheea? întrebă Marcy, curioasă.

– Sora domnului Randal, miss, îi explică Walters. Acum este la școală în Elveția, dar în camera ei sunt foarte multe

haine și cred că vi se potrivesc. Miss Antheea are cam aceeași statură.

– Domnul Randal este foarte amabil, zise Marcy cu o grimasă. Dar ce va spune miss Antheea?

Walters o privi lung, de parcă voia să i se confeseze.

– Miss Antheea este o tânără foarte drăguță, nu va obiecta în vreun fel. Camera ei este cea de acolo, miss, lângă baie. Când sunteți gata, vă servesc micul dejun în camera de zi.

– Mulțumesc, zise Marcy, urmărindu-l amuzată cum pleacă. Randal Saxton se gândea la toate. Mintea lui era capabilă de soluții la toate problemele de zi cu zi, dar și la chestiuni importante, cum ar fi finanțele.

După ce bău puțin ceai, se duse să vâre capul în acea încăpere mobilată încântător de feminin, în tonuri de roz, dar care trăda faptul că acolo locuia o adolescentă după posterurile cu starurile pop de pe perete. Deschise dulapul și găsi acolo rânduri de haine care o lăsară cu gura căscată de mirare. Cum putea o singură tânără să aibă atâtea haine? Trecu peste ele cu mâna, admirându-le, apoi făcu o grimasă. În oricare din ele nu s-ar simți în pielea ei, pentru că Antheea avea o personalitate total diferită de a ei.

Ezită, dar în cele din urmă alese un costum de catifea neagră care-i atrăsese atenție și după ce-l ținu câteva clipe la distanță, îl privi cu plăcere. Nu purtase niciodată așa ceva, dar și-ar fi dorit cu ardoare să-l îmbrace acum. Își privi rochia

verde cu care venise și care acum era șifonată, pentru că dormise toată noaptea în ea. De ce n-ar încerca și altceva?

După cincisprezece minute, după ce făcu duș și se îmbrăcă, se privi lung în oglindă. Parcă nu se mai recunoștea.

Coborî la parter, unde-l găsi pe Walters așteptând-o în hol. Omul îi aruncă o privire surprinsă, iar ea îi zâmbi:

– Hainele îl fac pe om, nu-i așa?

– Sunteți încântătoare, miss, spuse Walters conducând-o în camera de zi. Micul dejun vă va fi servit imediat.

Marcy se uită în jurul ei, cu o grimasă.

– Trebuie să mănânc aici?

Omul o privi surprins.

– Păi, miss...

– Nu pot mânca la bucătărie?

Walters o privi în continuare uluit, de parcă i-ar fi sugerat ceva dizgrațios.

– Miss, Anatole...

– Bucătarul francez, zise ea amuzată. Abia aștept să-l cunosc. Un bucătar francez aici, este o raritate, un Dodo...

– Acelea au dispărut miss, o informă Walters cu umor.

Marcy ieși din camera de zi.

– Încotro este bucătăria? îl întrebă ea, iar el îi arătă drumul. Bucătăria se afla la parterul casei, unde se ajungea coborând câteva trepte. Când se opri în acea încăpere

însorită, dădu ochii cu un bărbat slab cu un aer melancolic, cu un șorț în dungii, care spăla ceva în chiuvetă.

Walters rămase în urma ei, privindu-l consternat pe celălalt bărbat.

Marcy îi zâmbi prietenos.

– Bună ziua, trebuie să fiți celebrul Anatole; eu sunt Marcy. Ce grozav miroase aici! Ce pregătiți?

Anatole o privi lung, uimit de apariția ei în buăcătăria sa.

– Miss Champion ar vrea să ia aici micul dejun, îl informă Walters.

– De fapt, îmi este foarte foame, îl pistonă Marcy pe Anatole cu un zâmbet care-i lumină tot chipul. Cina de aseară a fost cea mai bună mâncare pe care am gustat-o vreodată. Nu știu cum suportați să gătiți pentru un singur om, când ați putea găti pentru un hotel întreg. Vă irosiți aici.

Anatole o privi intrigat.

– Îi gătesc domnului Saxton pentru că mă plătește foarte bine, miss, o lămuri el.

Marcy clipi des.

– Am crezut că sunteți francez.

– Sunt francez, miss, pufni el. Dacă doriți, pot vorbi și engleza foarte corect. O fac pentru invitații domnului Saxton.

Marcy începu să râdă.

– Eu nu sunt musafir.

Cei doi bărbați se priviră peste capul ei. Anatole începu să-i pregătească micul dejun. Walters urmărea scena cu aerul său ușor uimit, de parcă nu știa care va fi mișcarea următoare.

Marcy se întoarse spre el.

– Vino aici să vorbim, domnule Walters, îl invită ea.

Anatole îl privi lung.

Walters își trase un scaun și se așeză.

Marcy îl abordă imediat.

– De când lucrați pentru domnul Saxton?

– Am lucrat și pentru tatăl domniei sale, miss. Am venit în casa aceasta de la douăzeci de ani.

– Vorbiți-mi despre tatăl lui Randal, vă rog, spuse Marcy, mulțumindu-i lui Anatole care îi pusese în față o cană cu suc de portocale.

– Păi... începu Walters.

– Semăna cu Randal? îl întrebă Marcy sorbind din sucul de fructe.

– Da, foarte mult, miss, admise Walters. Un bărbat foarte inteligent, dar detașat. Afacerile erau viața lui.

– Iar mama lui Randal?

Walters zâmbi.

– O doamnă încântătoare, delicată. Nașterea lui miss Anthea i-a ruinat sănătatea. A murit când sir Randal era în ultimul an de școală. A fost foarte afectat, atunci.

- Câți ani are miss Antheea?
- Șaptesprezece, miss.
- De seama mea, spuse Marcy.

Anatole care-i puse în față tacâmuri de argint, o privi cu chipul său saturnian.

Marcy începu să mănânce cu poftă, apoi bău două cești de cafea și rămase să discute cu Anatole care începuse să pregătească prânzul. Râse cu poftă când Walters îi spuse câteva glume pe care Antheea le făcuse pe seama fratelui ei Randal.

– Dacă am avea niște cărți de joc ți-aș putea ghici viitorul, îi spuse ea lui Anatole cu un zâmbet. Am învățat de la niște țigănci care vin în fiecare vară în districtul nostru.

- Nu cred în ghicit, spuse Anatole plin de importanță.
- Nici eu, recunosc Marcy, dar ne-am fi distrat.

Walters dispăru imediat și reveni aducând un pachet de cărți de joc.

Capitolul 5

Randal reveni de la întrunire cu un zâmbet ciudat pe chip; luptase îndelung cu directorii săi. Intră în casă, abia așteptând să vadă chipul ei drag. N-o găsi în camera de zi, se încruntă iar ochii săi albaștri se întunecară a dezamăgire. Marcy plecase fără a-l aștepta, fără să știe care va fi verdictul? Se duse spre ușă cu intenția de a-l striga pe Walters, încruntat și posomorât, dar și dezamăgit.

De undeva auzi râsetele unei femei. Porni spre bucătărie. De obicei, nu se prea aventura pe domeniul lui Anatole și acum chiar trecuse o bucată bună de timp de când nu mai fusese acolo. Deschise ușa încet și văzu trei capete aplecate deasupra mesei. Anatole râdea, tocmai el care era un tip melancolic, căruia nu-i plăceau glumele.

Walters era și el teribil de atras de ceea ce se petrecea acolo și chicotea ușor.

– Vezi aici? spunea Marcy. Cărțile nu mint...

– Așa deci? spuse Anatole, care renunțase la engleza sa perfectă, când calul pe care pariez va câștiga cursa voi deveni bogat?

– Teribil de bogat, îl încuraja Marcy. Atât de bogat încât vei face o ofertă de preluare a firmei Saxton și-l vei angaja pe Randal ca bucătar-șef.

Anatole râdea și mai tare. Făcu un pas înapoi și fără să vrea îl zări pe Randal. Groaza se întipări pe chipul lui Anatole. Walters se întoarse și el și, văzându-l pe Randal, rămase parcă fără aer. Marcy privi peste umăr, lămurindu-se ce se întâmplase cu cei doi.

– Vino să-ți ghicesc viitorul Randal, îl invită.

Cei doi servitori deveniră brusc foarte ocupați, fiecare în altă direcție. Randal se apropie de masă și văzu cărțile.

– Mai târziu, poate. Acum trebuie să-l lăsăm pe Anatole să se ocupe de masa de prânz.

Marcy ridică din umeri.

– Masa este pregătită, vom avea...

– Nu contează ce vom avea, o opri Randal, ajutând-o să se ridice. Vino, copilă, să lăsăm oamenii să-și vadă de treabă.

Marcy se lăsă condusă înapoi în camera de zi. Acolo, îi oferi un zâmbet nevinovat.

– Nu cred că l-am supărat pe Anatole prea mult...
– Sunt convins că l-ai încântat, chiar. Mai ales cu ultimile
predicții.

Ea începu să râdă.

– Te temi cumva că am subminat disciplina feudală
instaurată aici?

– Ar fi trebuit să știu că nu trebuie să las dinamita
nepăzită în casa asta, murmură el. Randal o privi lung și ea
simți cum obrazii încep să-i ardă.

Pentru a nu lăsa să se vadă efectul pe care-l avusese
asupra ei, Marcy ridică mâinile și începu să se învâртеască.

– Ce zici? Sper că sora ta nu se va supăra că i-am
împrumutat lucrurile.

O să le dau la curățat până se întoarce.

– Arăți ca un puștan, astfel îmbărcată; dar lasă-mă să mă
apropii mai mult, ca să văd mai bine....

Și Randal chiar se apropiase observă ea, simțindu-i
privirea intensă. Randal o prinse de mână și o conduse spre
canapea.

– Vrei niște sherry?

Turna deja lichidul de culoarea ambrei când ea se gândi
să-l refuze, așa că luă paharul și sorbi din el.

Randal se așeză lângă ea și se întoarce apoi s-o privească
de aproape. Îi plăcu așa cum era îmbrăcată în bluza de
dantelă albă, cu costumul negru de catifea.

Părul bogat îi încadra fața, iar el simți dorința de a-l atinge.

– Vorbește-mi despre întrunire, îl invită ea.

El ridică din umeri.

– Nu se poate să nu-ți amintești acele zile înnegurate din Cornwall, când vântul bătea cu putere, marea se lovea de țărm cu valuri cât casa și nu era sigur să scoți nasul pe ușă.

– Chiar așa de rău a fost? îl întrebă ea cu multă simpatie.

– Poate chiar mai rău!

– Bietul Randal!

El o privi pieziș.

– Și nu mă întrebi cine a învins?

Ea lăasă paharul de sherry pe masă și se rezemă de spătarul canapelei.

– Am început să te cunosc, de acum....

Randal lăasă paharul lângă al ei, urmărind trupul acela zvelt aflat foarte aproape de el.

– Sunt impresionat de încrederea ta.

– Așadar, după-amiază putem să-i spunem lui Sim? îl întrebă.

El se încruntă imediat la auzul acelui nume.

– Dacă dorești, zise în cele din urmă. Apoi, după ce o mai privi adăugă: nu-ți este prea cald cu jacheta în casă? Dacă dorești, scoate-o.

Marcy se împotrivi.

- Este atât de frumoasă! Aș prefera să n-o dezbrac!
El zâmbi, înțelegător.
- Chiar dacă este frumoasă, ești cam îmbujorată, insistă el începând să deschidă nasturii.
- Marcy se împotrivi, panicată.
- Te rog să nu-mi mai spui ce am de făcut Randal....mă faci să mă simt ca o...
- Cum te fac să te simți?
- Amenințată, zise ea pe un ton scăzut.
- Randal o prinse de bărbie ridicându-i fața spre el.
- În ce fel te simți amenințată? o întrebă el.
- De unde să știu? Ești un tiran!
- Randal păru că se gândește o clipă, apoi arătă că este dezamăgit de răspunsul ei.
- Rămâi îmbrăcată cu jacheta dacă dorești, zise eliberând-o cu un gest abrupt.
- Marcy dezbrăcă jacheta.
- De fapt, ai avut dreptate, îmi este cald.
- Te contrazici prea repede, copilă!
- Te rog să nu-mi mai spui astfel! Mă tratezi ca pe sora ta mai mică!
- Chiar așa fac, Marcy? pufni el. Ea simți ceva ciudat în tonul lui și se depărtă discret.
- Acum, spune-mi ce s-a întâmplat cu adevărat la întrunire, îl invită.

Randal își rezemă un braț de spătarul canapelei, cu ochii fixați pe gura ei roșie cu buzele răsfrânte.

– Schimbi subiectul, Marcy? o necăji el. M-ai provocat și... Randal îi atinse ușor brațul. Marcy simți căldura mâinii lui, conștientă de tensiunea creată între ei, o senzație necunoscută ei.

Îi spuse cu nervozitate:

– Cât va dura până vom vedea noile planuri de dezvoltare?

Randal o privi lung:

– Abia am pus mecanismele în mișcare, Marcy. Apoi, venind și mai aproape de ea, murmură: Marcy, ești atât de fragilă, încât te-aș putea frânge cu o singură mână.

Ea simți o senzație plăcută de căldură la atingerea lui. Apoi, aceeași senzație se transformă în nervozitate.

– Mă întreb când va servi Anatole prânzul, spuse ea întorcându-se spre ușă.

– Aseară nu ți-ai pus astfel de întrebări, îi spuse Randal, fără a-și lua ochii de la ea. Ba chiar ai fost cooperantă.

Ochii ei verzi întâlneau privirea lui.

– O, zise ea roșind. Vinul...

Dar mâna lui Randal era deja în părul ei ondulat.

– Da, micuță Marcy, vinul a fost de vină.

Apoi Marcy închise ochii și se abandonă în voia simțurilor, lăsându-se mângâiată. Randal nu făcu mișcări bruște. O

sărută încet la început, provocându-i senzații necunoscute, pe care ea le consideră foarte plăcute, iar trupul ei se lipi involuntar de al lui.

Marcy se lăsa mângâiată, iar bucelele ei se răsfirară pe degetele lui.

Apoi, deveni brusc conștientă de propria-i dorință de a-i oferi lui Randal tot ce-i cerea.

Randal începu s-o mângâie coborând spre sâni. Inima lui Marcy începu să bată mai tare. Deodată, îl împinse cu putere pe Randal.

– Nu, zise ea.

Randal roșise.

Ochii lui albaștri păreau că aruncă flăcări. Un moment se priviră, apoi el se depărtă.

– Îmi pare rău, spuse el. Mi-am pierdut capul.

Marcy lăsa ochii în jos, netezind nervoasă materialul costumului.

– Randal, am doar optsprezece ani. Știu că în zilele noastre fetele sunt adesea foarte obișnuite să-și sărute prietenii, dar eu am fost crescută oarecum diferit și mi se pare că sunt prea tânără ca să mă implic într-o relație cu tine.

– Dar cu Sim? replică el nervos.

Marcy deveni stacojie.

– Poftim? Sim? Îl privi dezamăgită.

Randal continua s-o privească.

– Am văzut cum v-ați sărutat ieri. Și cred că are mai mulți ani decât mine.

– Dar era cu totul altceva, murmură Marcy.

– De ce altceva? Îl iubești, asta vrei să-mi spui?

Marcy lăasă ochii în jos, jenată.

– Randal, nu vreau să discutăm acum. Te rog să suni să ni se aducă prânzul. Sunt sigură că bietul Anatole așteaptă de mult și mâncarea lui minunată se răcește.

Randal o privi lung, vrând să facă o afirmație explozivă, dar renunță și-l sună pe Anatole.

După— masă se îndreptară spre strada Paradisului deși afară era o zi toridă. Străzile Londrei erau aglomerate, copiii mâncau înghețată, polițiștii îmbrăcaseră uniforme cu mâneci scurte, dar și așa erau transpirați în intersecții. Fetele în rochii subțiri de vară mergeau la plimbare sau stăteau în cafenele în aer liber, domnea o atmosferă de veselie generală.

Randal parcă lângă casa lui Marcy și se îndreptară spre grădină. Văzură câțiva copii care încercau să se ascundă în iarba înaltă.

– De ce nu sunteți la școală? strigă Marcy în timp ce descuia ușa de la intrare.

– Îi cunoști? o întrebă Randal, intrând în urma ei în casă.
Ea zâmbi.

– S-au obișnuit să vină aici să se joace, știind că nu locuiește nimeni. Și-au stabilit cartierul general aici.

– Cartierul general? repetă Randal, care nu înțelegea mare lucru.

– Nu se duc la școală și se joacă aici de-a soldații. Va trebui să-ți dau câteva lecții de vocabular înainte de a începe proiectul, vei avea nevoie de ele. Te afli pe un teritoriu străin aici, Randal.

– Am început să realizez, spuse Randal. Apoi examinează din priviri holul imens de la intrare în care se aflau. Casa asta ar putea fi restaurată și cred că n-ar necesita o investiție prea mare. S-a deteriorat nefiind locuită, dar este încă frumoasă și trainică. Ai spus că sunt interesate grupurile locale de conservarea a caselor?

– Sim i-a antamat în acest scop, îl lămurii Marcy.

Randal o privi lung la început, apoi reuși să-și învingă gelozia și-i spuse:

– L-ai putea contacta acum să vină aici? Aș vrea să vedem casa încăpere cu încăpere.

– Să-i dau telefon, așadar. Marcy se îndreaptă spre ușă. De ce nu vezi toată casa până vorbesc eu cu el? Nu știu dacă este

la birou; uneori are procese la tribunal sau își vizitează clienții la închisoare.

Marcy îl lăsa să străbată casa și se duse la o cabină telefonică din vecinătate. Era așa cum se așteptase, vandalizată, așa că renunță și intră într-un magazin unde-l rugă pe patron s-o lase să telefoneze.

– Te rog să telefonezi, Marcy, îi spuse domnul Wills, al cărui nepot obișnuia să se joace în grădina ei.

Sună la biroul lui Sim și, după cum se așteptase, nu era acolo, dar îl așteptau să revină în orice moment; Marcy îi lăsa un mesaj să vină în strada Paradisului, apoi ieși după ce mulțumi domnului Wills.

Cumpără și o cutie cu jeleuri, pentru copiii care se jucau în grădină și le strigă:

– S-o împărțiți frățeste, să nu vă certați!

Auzind pașii lui Randal pe scări, rămase la parter și-i strigă:

– Fac niște ceai. Vrei și tu?

– Da, mulțumesc, vreau. Cobor imediat. Sunt unele lucruri fantastice aici!

Marcy își croi drum printre pânzele de păianjen spre bucătărie și începu să fiarbă apa pentru ceai. Apoi puse pe o tavă două cești și niște biscuiți, dar auzind cum bate cineva în ușa de la intrare, se duse să răspundă. Se aștepta să-l vadă pe Sim. Marcy se simțea foarte bine în acel costum de catifea.

Deschise ușa zâmbind, dar expresia feței i se schimbă când o văzu pe Lisa în locul soțului ei.

Lisa intră în hol și închise ușa.

Marcy se dădu câțiva pași înapoi, observând că femeia era foarte furioasă. Chipul ei era ostil. Se priviră un moment.

Lisa trecu în revistă costumul negru de catifea în care era îmbrăcată Marcy; era o femeie care știa să recunoască croiala de calitate. Zâmbi în cele din urmă.

– Iată, zise ea cu ostilitate, că fata din strada Paradisului poartă și altceva în afară de blugi vechi și tricouri! Mă întreb cine i-a cumpărat toate astea? Să presupun că sunt de la Sim, soțul meu?

Marcy roși până în vârful urechilor.

– Nu, răspunse ea, indignată. Lisa...

– Te rog să nu mă tutuiești. Pentru tine sunt doamna Gold. Ar fi trebuit să-mi dau seama de mult, dar Sim a fost întotdeauna implicat în tot felul de afaceri trăznite. Când m-a adus Sim aici, a trebuit să te văd o singură dată ca să mi te scot din minte; o mucoasă în blugi uzați...cine s-ar fi gândit că Sim a avut răbdare să se uite de două ori la tine? Lisa avea tenul alb-roz ca o petală de trandafir și gura vopsită în roz delicat. Părul lung îi cădea liber pe umeri. Era foarte frumos machiată ca de fiecare dată, dar privirea îi era tăioasă, metalică chiar.

– Lisa, te înșeli.... zise Marcy, disperată. Sim te iubește.

– Da, așa este, șuieră Lisa. Și este soțul meu. Sunt soția lui, mică domnișoară din strada Paradisului și îl înțeleg mai bine decât ai putea s-o faci tu vreodată. Îl cunosc de mult pe Sim. Familiile noastre au fost prietene dintotdeauna. Te înșeli dacă-ți imaginezi că voi renunța la el fără o luptă acerbă. Și să-ți spun un secret: știu cum să-l țin lângă mine pe Sim și o voi face.

Figura ei frumoasă fu traversată de o grimasă care o urâți pe moment.

– Face asta doar pentru că simte că a îmbătrânit. Vrea să-și dovedească faptul că mai poate atrage atenția unei fetișcane. Este doar o etapă. Când va avea copilul lui, nu-i vor mai umbla ochii nicăieri.

– Știi că Sim își dorește un copil, dar... începu Marcy.

– Își dorește un copil cu mine! strigă Lisa. Ai auzit? De la mine, nu de la tine! A recunoscut că i-ai sucit capul, dar azi-noapte s-a întors la mine, miss Marcy Champion, și voi avea grijă să nu se mai uite și a doua oară la tine și la schemele tale murdare. Voi spune presei ce fel de tânără ești, dacă alergi după bărbați însurați. Te voi denunța în fața lumii întregi!

Marcy o privi cu ochii mari de spaimă. În spatele lor se auzi o bătaie în ușă.

Marcy deschise și o întregă armată de reporteri, cu Russell în frunte, năvăli în casă.

Marcy se uita jenată la Lisa, implorând-o din priviri. Oare ea îi invitase, ca să le spună această poveste sordidă?

Dar înainte ca vreuna din ele să-și revină din surpriză, Randal Saxton coborî încet scara cu ochii fixând-o pe Marcy care era albă ca o coală de hârtie.

Fata îl imploră din priviri s-o ajute. El o prinse după umeri, trăgând-o foarte aproape de trupul său puternic, îngropându-i fața la pieptul lui, ca să nu-i vadă pe reporteri.

Aceștia începură să-l asalteze cu întrebări:

– Este adevărat, domnule Saxton, că firma dumneavoastră și-a schimbat subit politica în privința proiectului de dezvoltare?

Ce intenții aveți acum? Vocile celor care puneau întrebări începuseră să se suprapună, iar Randal nu mai înțelegea nimic din acel vacarm.

Fotografii începură să-l fotografieze mai mult pe el, pentru că Marcy abia se mai vedea ascunsă la pieptul lui larg.

Randal nu se pierdu sub asaltul reporterilor și el spuse:

– Domnilor, voi face o singură declarație pentru toți. Restul de declarații le veți primi prin biroul nostru de presă.

Glasurile izbucniră și mai puternic, dar el reuși să le acopere:

– Liniște! Aflați acum că mă voi logodi cu miss Marcy Champion.

Din brațele lui, Marcy abia reuși să ridice capul.

– În consecință ne-am schimbat planurile și casa ei va fi integrată în programul nostru într-un mod pe care-l vom desăvârși în viitor. Viitoarea mea soție dorește ca această casă și grădina aferentă să facă parte din Centrul Campion. Tot Marcy dorește ca oamenii din acest cartier să decidă ce vor să găsească în acest Centru. Se va forma un comitet alcătuit din reprezentanții lor, care să facă propuneri. Firma Saxton va pune la dispoziția lor un arhitect. Asta este tot domnilor, bună ziua.

Capitolul 6

Dacă Randal și-a închipuit cumva că va scăpa cu aceste explicații fără a fi bombardat cu întrebări suplimentare, s-a înșelat. De pretutindeni începură să curgă întrebările. Reporterii se înghesuiau să ajungă mai aproape de el. Marcy se afla încă la pieptul lui, dar le auzea vocile, protestele, și se strânse și mai mult lângă el, tremurând; mâna lui Randal îi atinge acum gâtul, simțind tensiunea în care se afla.

Lisa Gold se retrăsese într-o parte, privind uluită scena.

Randal o proteja pe Marcy.

– Am putea să vă fotografiem împreună cu miss Champion, sir? întrebă un fotograf mic de statură, cu un chip ascuțit, întinzându-și mâinile spre Marcy.

Randal îi dădu mâinile la o parte, aproape furios.

– Vă rog s-o lăsați în pace!

Lisa, care începuse să privească scena cu mai multă detașare, înțelese că orice ar fi simțit soțul ei față de această domnișoară, tot Randal Saxton cu chipul lui atrăgător, cu eleganța sa, era cel care controla situația. Fiecare privire pe care i-o arunca lui Marcy spunea asta.

Oftă, lăsând umerii în jos, răsufărând ușurată, deși n-avea niciun motiv de bucurie. Se făcuse iremediabil de răs.

– O singură fotografie... insistau reporterii. Avem fotografiile cu miss Champion, dar am vrea să vă facem una sărutând-o.

Marcy se înfioră. Randal o privea, gândindu-se rapid ce era bine să facă. Dacă-i dădea drumul acum, ea ar fi putut nega că sunt logodiți. De aceea, o îndepărtă puțin de la pieptul său, o mai privi o dată, și o sărută înainte ca ea să poată scoate vreo vorbă.

Marcy îl privi disperată, apoi genele ei dese și lungi fluturară ușor, închise ochii și roși. Îl luă după gât pe Randal și, tremurând ușor își lipi trupul de al lui.

Blițurile izbucniră cu putere; Marcy le simți ca pe niște focuri de artificii, sub pleoapele lăsate. Nu se gândea decât la Randal și la extraordinarele senzații pe care i le provoca.

Sim, care primise mesajul ei, ajunse în cele din urmă și privea uluit scena peste capetele reporterilor și fotografiilor, văzându-l pe Randal Saxton sărutând-o pe Marcy, care-i

părea extrem de elegantă în acel costum de catifea neagră. Că se iubeau îi era foarte clar.

Lisa, care-l observă, se strecură printre cei prezenți și-l atinse ușor pe braț. Sim o privi surprins, roșind. Cu o seară în urmă, fusese foarte distantă și tăioasă ca să îndrăznească s-o provoace la o discuție, iar acum era aici. Ce căuta aici de fapt? se întrebă el. Zâmbetul ei îl uimi.

– Nu mi-aș fi închipuit că o copilă ca ea poate să fure mințile unui bărbat ca Randal Saxton, zise Lisa cu invidie, amestecată poate și cu ușurare, la gândul că Marcy nu mai era o amenințare pentru ea.

Se simțea prost acum din cauza tiradei pe care o ținuse la adresa lui Marcy, dar mai ales din cauza reacției acesteia. Se înșelase în privința ei. Ceea ce fusese în mintea lui Sim, nu se regăsise în gândurile fetei. Indiferent cât de mult îl iubea pe Sim, nu era naivă să creadă că exista cineva care să refuze un milionar pentru un avocat din East End.

– Ce se întâmplă aici? o întrebă Sim.

– S-au logodit, răspunse Lisa, privind-l cu compasiune. Ea realizează brusc că pe lângă interesul lui față de Marcy, probabil mai exista și faptul că Sim tânjea după propriul său copil căruia să-i ofere tandrețea sa. Lisa îi atinse încet obrazul. Era un bărbat atrăgător soțul ei, Sim. O privi și el.

– Știi, dacă nu vom avea un copil curând, vom fi prea bătrâni ca să mai putem avea copii, zise ea.

Sim uită să și respire un moment. Apoi, exclamă fericit:

– O, Lisa!

În jurul lor continua larma.

– Ar fi mai bine să punem capăt acestei situații, zise el. Își făcu loc prin mulțime și ajunse la fratele său:

– Scoate-i de aici, Russ.

– Stai puțin, Sim, asistăm la povestea anului. Ce palpitant!

– Nu putem lua un interviu fetei? nu i-am auzit glasul până acum, zise un jurnalist.

– Mai zâmbiți o dată, domnule Saxton, îl invită un reporter.

– Faceți-ne loc! strigă un fotograf.

Randal o eliberă pe Marcy cu părere de rău, dar continuă s-o privească tandru, iar ea părea ușor descumpănită. Cu toate acestea, încercă să zâmbească.

Felul în care o sărutase Randal o surprinsese, iar anunțul lui, în egală măsură.

Randal îl zări pe Sim. Cei doi se priviră. Reporterii continuau să insiste cu întrebările.

Randal o întrebă pe Marcy:

– Te simți capabilă să răspunzi întrebărilor?

– Ce să le spun? răspunse ea.

– Ce le-am spus și eu.

Întrebările curgeau din toate direcțiile.

Randal încerca să facă față tirului, iar Marcy intervenea în răstimpuri. Se țineau de mâini, își zâmbeau și se priveau cu dragoste.

– Unde este inelul? întrebă un reporter.

– A trebuit modificat, răspuse Randal; era prea mare pentru mâna ei. Randal ridică mâna lui Marcy parcă pentru a-și exemplifica spusele, apoi i-o sărută cu dragoste.

– Ce fel de inel i-ați cumpărat? îl întrebă o reporteră.

Randal privi o clipă în ochii lui Marcy, care aștepta privindu-l cu ochii ei incredibil de mari să răspundă.

– Un smarald, spuse Randal. O moștenire de familie.

O reporteră făcu un pas înapoi.

– De când o cunoașteți pe Marcy, domnule Saxton? Când va fi nunta? Când ați cerut-o de nevastă? Întrebările curgeau una după alta, iar Marcy clipea des, uluită.

– A fost dragoste la prima vedere, preciză Randal. Ne vom căsători imediat ce va fi posibil.

Marcy începu să se simtă slăbită și epuizată. Auzea un bâzâit de parcă i-ar fi roit un roi de albine în jurul capului. Îl imploră din priviri pe Randal, apoi își pierdu cunoștința și căzu. Sim făcu un pas spre ea, dar Randal o și prinsese în brațe. O ridică și o privi îngrijorat. Fotografii se aruncară asupra lor ca rechinii, umplând holul cu luminile blițurilor.

– Vă rog să ne lăsați singuri! le spuse Randal, făcându-și loc printre ei cu Marcy în brațe.

Iar tu, i se adresează lui Sim, dă-i pe toți afară!

Sim începu să-i împingă spre ieșire, Russell îl ajută și el, aducând înapoi vreun reporter care reușise să se strecoare spre locul unde Randal o dusesse pe Marcy. Îi amenință cu poliția până plecă și ultimul, iar casa rămase într-o liniște ciudată.

Russel se rezemă de ușă, fluierând agale:

– Cine s-ar fi gândit că puștoaica asta... Ai văzut ce surpriză ne-a făcut? Ea și Randal Saxton... Sim, ai știut ceva?

– N-ar fi mai bine să-ți dictezi relatarea la telefon? îl întreabă Sim.

– Dumnezeule, am și uitat! exclamă Russell și dispăru.

Sim rămase cu mâinile în buzunare, privind în podea. Lisa veni spre el cu mișcărilor ei caracteristice de manechin și-și trecu mâna pe sub brațul lui. El se întoarse și-i zâmbi.

– Ei bine, a fost un șoc pentru toată lumea, începu el. Așadar, va fi multă larmă aici pe strada Paradisului...

– O, și eu trebuie să ajung la lucru, spuse Lisa, mângâindu-l din priviri. Ne vedem diseară, dragul meu.

Sim o sărută.

– Să fii sigură de asta.

Lisa ieși, iar Sim se întoarse din nou spre ușa pe care Randal o scosese pe Marcy. Își aminti că ea îi spusese ceva despre o întâlnire care l-ar fi uimit foarte tare. Ei bine, Marcy reușise să uimească pe toată lumea, nu numai pe el.

Dincolo de ușa închisă, Randal îngenunchease lângă Marcy, urmărind-o cu multă atenție. Marcy era foarte palidă, părea foarte fragilă, de parcă o simplă atingere ar fi făcut-o țandări.

Ea oftă:

– Au plecat toți?

– Toți, iubito.

– Făcusem ceai înainte de sosirea lor, dar cred că s-a răcit, murmură ea.

– O să fac eu altul.

Marcy îl prinse de mână.

– Nu, așteaptă, Randal.

El o privi lung.

– Ce s-a întâmplat, draga mea?

– De ce ai făcut asta? De ce ai făcut acea afirmație?

– Pentru că mi-ai cerut ajutor din priviri.

Marcy clipi des. Își aminti cât de alarmată se îndreptase spre el, implorându-l din priviri să facă ceva, s-o scape de amenințările Lisei.

– Nu trebuia să spui asemenea minciuni, zise Marcy, iar culoarea îi reveni în obraji. Mai curând sau mai târziu, se va dovedi că a fost minciună. Nu suntem logodiți, Randal.

El zâmbi.

– Cine a spus că nu suntem?

Ea trase aer în piept.

– Știi bine că nu este așa!

– Am afirmat-o public, draga mea, așa că nu poți nega! Și asta este un fel de cerere în căsătorie, nu?

Marcy se ridică brusc.

– Randal, ce pui la cale?

Randal se așează lângă ea pe sofa veche și ruptă și-i spuse zâmbind:

– Transform o înfrângere dezastruoasă într-o victorie fără precedent, murmură el.

Marcy îl cercetă cu ochii ei verzi.

– Vorbești despre firma Saxton, sau despre noi?

El se crispă în acel moment.

– Despre ambele, îi spuse. Iar acum, ai de gând să-mi vorbești despre Sim, Marcy?

Ea roși în clipa aceea.

– Ai auzit!

– Soția lui n-a făcut niciun efort să păstreze un ton de politețe, zise el sec. Ce foc se află dincolo de fum, Marcy? Randal o privi lung. V-am văzut o dată pe amândoi, îți amintești? Sim te-a sărutat atunci. Așa că nu-mi spune că n-a fost nimic. Ea lăsă ochii în jos.

– N-a fost nimic. Nimic despre care să putem discuta.

– Un sărut? A fost mai mult decât un sărut, Marcy? Ce legătură poate fi între un bărbat de vârsta lui și un copil ca tine?

Marcy ridică din umeri, oftând.

– Sim era nefericit. Mă plăcea.... Dar asta a fost tot, Randal, și de fapt s-a oprit totul după ce am vorbit cu el.

– Deci, n-a făcut decât să te privească? După cum se uita al tine, nu cred asta....

Marcy, Sim te dorea.

– Nu mă dorea, protestă ea, rușinată și furioasă. Faci ca totul să sune oribil! Sim este un tip bun și blând...

– Sunt sigur că este, o opri Randal. Voia să fie bun și blând în măsura în care tu îi permiteai asta. Am văzut cum se uita la tine...

– Sim își iubește soția, zise Marcy. A fost doar o aberație. Cuvântul îi venise în minte în ultimul moment. Se simțea mizerabil din cauza ei și cum ne-am văzut destul de mult în ultimul timp, iar mie îmi plac copiii...

Randal o privi uluit.

– Ce-ai spus?

– Soția lui nu voia să aibă copii, iar Sim este disperat să aibă măcar unul, îi explică Marcy. Asta a fost tot. Altfel nu s-ar fi uitat la mine.

Randal era gata să pufnească în râs.

– Așa că s-a uitat la tine... dar tu te-ai uitat la el, Marcy?

– Nu! Marcy era furioasă și revoltată, apoi lăsa ochii în jos. Numai în măsura în care unor puștoiace ca mine le plac bărbații chipeși ca tine și ca Sim...

– Să nu mai spui asta niciodată, Marcy! exclamă Randal privind lung acel chip drăgălaș.

Marcy era uimită, neștiind ce spusese greșit.

– Ce-am spus? Te necăjeam doar!

– Mă necăjeai? repetă Randal cu emfază, apoi se ridică și începu să străbată cu pași mari încăperea. Se opri în fața ferestrei până când Marcy veni după el.

Numai atunci se întoarse spre ea cu un chip rece.

– Nu mai poți sta aici după asta, o informă el.

– De ce nu?

– Ai idee ce vârtej va începe în jurul căpșorului tău neprotejat odată ce va răbufni povestea asta? Larma creată în jurul proiectului din strada Paradisului este nimic, în comparație cu interesul față de logodna noastră.

– Le putem spune că ne-am răzgândit, se oferi ea, zâmbind.

– Dar n-am făcut nimic de acest gen, îi spuse Randal.

– Randal!

– Eu îmi respect promisiunea, insistă el.

Marcy îl privi cu ochii ei foarte mari.

– Randal, vrei să pui stăpânire pe mine? îl întrebă după un moment.

Întrebarea ei îl făcu să râdă.

– Poate...

Ea păru indignată.

– Nu le poți face asta oamenilor. Poate așa mai atragi alte firme și proprietăți, dar nu și oamenii!

El se întoarce și o privi.

– De ce nu, Marcy? Când ai venit acasă la mine, ți-am spus că te doream. Când eram copil, am avut o carte preferată. Era minunat ilustrată. Într-una din imagini o prințesă stătea pe marginea unui lac. Avea buclele la fel ca ale tale, ochii la fel...mai am cartea acasă. Iar acum, te voi avea și pe tine.

Ea îl privi, nevenindu-i să creadă ce auzea.

– Mă sperii, Randal...

Randal se așeză lângă ea, luându-i mâna mică în palmele sale mari.

– Nu trebuie să te temi, Marcy. Am grijă de ceea ce este al meu.

– În acest fel nu vreau să fiu a ta, zise ea abia putând să respire. Sunt o ființă omenească, am minte, am sentimente. Nu cred ca m-ai lăsa nici să respir, în dorința de a mă transforma în persoana care vrei tu...

– Vreau să rămâi exact așa cum ești acum, spuse el cu blândete, mângâindu-i chipul. Așa cum ești, Marcy. Randal se aplecă s-o sărute încet, dar Marcy avu impresia că în clipa aceea o va transforma conform dorințelor sale, iar acest lucru va fi foarte vizibil.

– Nu face asta, Randal, murmură.

El o privi ciudat.

– Dacă chiar ai vrea să scapi, ai putea, Marcy, îi spuse el tolerant. Ferestrele nu au zăbrele, ușile nu sunt încuiate. Nu-ți rămâne decât să pleci.

– Dar... zise ea încet. N-o să mă lași....

– Cum să te opresc? zise el la fel de calm. Totul se face doar cu consimțământul tău, Marcy.

Ea îl privea clătinând din cap.

– Nu!

În clipa aceea, Sim bătu la ușă, apoi vârî capul privindu-i pe amândoi, observând că stăteau foarte aproape, că purtau o discuție intimă.

– Scuze, n-am vrut să vă întrerup.... te simți bine, Marcy?

– Da, Sim, mulțumesc, zise Marcy roșind nervoasă, conștientă de privirea lui Randal.

– Acum arăți mai bine, Marcy. Mă tem totuși că presa n-a plecat de afară. Nu știu cum te vom duce la mașină, domnule Saxton, strada este plină de lume.

Randal se încruntă.

– La naiba!

Randal îl examina curios pe Sim. În timpul acesta, se auzi o bătaie într-una din ferestrele din spate și un chip întunecat se ivi. Marcy se ridică veselă și deschise fereastra.

– Wesley!

– Marcy, poți veni pe aici, dar va trebui să mergeți pe burtă amândoi pînă la floarea soarelui dinspre gard. Se uită

la Sim. Du-te și telefonează la taxi, domnule. Nu trebuie să-i aștepte aici. M-am gândit cum să le distrag atenția, ca să puteți pleca. Eu și Dost vom smulge aparatul unuia dintre fotografi, iar când ei aleargă după noi, voi vă strecurați afară. Noroc, Marcy.

– Wesley, zise ea alarmată. Să nu intri în bucluc!

– Lăsăm aparatul pe aleea Crancy, spuse Wesley. Nu-ți face probleme. Nu ne vor prinde.

Wesley plecă înainte ca Marcy să poată protesta.

Marcy spuse:

– Wesley a avut o idee grozavă, dar mă întreb ce se va întâmpla cu el.

– Wesley pare a fi un Napoleon al crimei, comentă Randal amuzat.

Marcy îl privi lung.

– O, numai dacă ar avea unde să-și exerseze talentul! Randal...

– Nu, spuse el foarte convins. Dacă mă întrebi, Wesley se simte foarte bine acum. Lasă-l așa cum este, Marcy. Vom discuta mai târziu despre el, Marcy. Apoi se uită la ceas. Cele cinci minute au trecut, sări pe fereastră, Marcy. Apoi se întoarse spre Sim: te rog, sună la taxi acum.

Sim dispăru din încăpere, iar Marcy sări pe fereastră aterizând în buruieni. După o clipă, i se alătură și Randal.

– Pe aici, murmură Marcy.

Drumul printre floarea soarelui părea fără sfârșit. Marcy trecu printre ele fără efort. O singură dată întoarse capul spre Randal și observă figura lui încruntată. În sfârșit, ieșiră prin spărtura din gard pe Noah Road tocmai când Sim opri cu o mașină albă, făcându-le semn să urce.

– Este vărul meu Gary, le spuse, prezentându-l pe tânărul șofer cu plete, care le zâmbi.

– Ținem legătura, da, Marcy?

Ea încuviință.

– Sim, tu faci parte din comitet. Ne vom vedea curând, să discutăm pe larg.

– Bine, Marcy, zise Sim dându-se înapoi ca să facă loc mașinii.

Mașina porni, iar Marcy se întoarse să-i facă semne lui Sim, conștientă că privirea lui Randal n-o slăbea o clipă.

– Unde mergem? îi întrebă Gary.

Randal îi dădu adresa și după câteva minute îi debarca în fața casei.

Walters le deschise, cu o figură uimită. Când trecură pe lângă el Marcy nu putu să nu-l întrebe:

– S-a întâmplat ceva, domnule Walters?

– Doar Walters, miss, îi spuse el abia șoptit.

Randal îi spuse:

– Adu niște ceai în salon, Walters. Iar miss Marcy dorește prăjitura făcută de Anatole, cea cu migdale.

- Imediat, domnule.
Randal observă că omul era stânjenit și-i privea ciudat.
- Ce este, Walters?
- Am auzit știrile de la radio, sir, murmură omul.
- O, nu, șopti Marcy.
Randal o privi pieziș.
- Despre mine și miss Marcy?
- Walters ridică privirea spre el.
- Da, sir.
- Și? N-ai de gând să ne feliciți, Walters?
- Walters era la fel de încurcat.
- Desigur, sir, murmură el. Felicitări, miss. Apoi, omul ieși.
- Te rog, nu i te mai adresa cu domnule, Marcy, o atenționă Randal. Este majordomul meu. Spune-i Walters. Așa se numește.
- Dar nu este majordomul meu, îl atenționă Marcy. Eu îi spun cum consider.
- O, Dumnezeule, spuse Randal, exasperat. Vino aici înainte să-mi pierd cumpătul.
- Marcy se lăsă dusă în salon, unde înainte să poată spune ceva, Randal o ridică în brațe, apoi se așază cu ea pe canapea și începu s-o sărute cu disperare.
- Nu vreau să-ți faci un obicei din asta, îi reproșă Marcy, încercând să scape. Nu știu ce se întâmplă cu tine.

Randal gemu exasperat.

– Știu. Și tocmai asta mă scoate din minți. Randal o privi lung. Marcy, sunt într-o mare dilemă. Ajută-mă.

Marcy îl privi uimit.

– Desigur, zise ea repede. Ce dorești să fac?

– Sunt un bărbat de treizeci și doi de ani care s-a îndrăgostit de un copil, zise el încet. Ce să fac, Marcy?

Ea îl privi cu ochi strălucitori, roșind.

– Randal, nu face astfel de glume cu mine.

– Nu sunt glume, îi spuse el. Sunt foarte sincer. M-am îndrăgostit de tine cum te-am văzut.

Ai căzut asupra mea ca o tonă de cărămizi, lăsându-mă fără suflare.

Marcy se afla în brațele lui și nu putea să-și ia ochii de la chipul lui frumos.

– Randal, zise ea. Nu, nu știu ce să-ți spun. Dacă vorbești serios....

– Foarte serios, o asigură el.

– Dar mă cunoști doar de două zile!

– M-am îndrăgostit în primele minute, cum te-am văzut!

– Oh, exclamă Marcy, încruntându-se. Randal, eu n-am avut niciun prieten până acum.

– Foarte bine, spuse Randal, satisfăcut.

– De fapt, ești singurul bărbat care m-a sărutat vreodată...

– Se poate și mai bine, zise el.

– Nu te mai uita la mine ca o pisică cu urme de smântână pe mustăți.

– Asta simt că trebuie să fac, recunosc el. O strânse la piept, dar ea se împotrivi.

– Randal, oprește-te!

– Marcy, zise el. Nu pot. Și o sărută din nou.

Când ușa se deschise și Walters intră cu o tavă cu ceai, ea se ridică roșie la față, apoi se așeză lângă el pe canapea, în timp ce Walters șocat, nu știa cum să iasă mai repede.

– Să torn eu? îl întrebă ea.

– Da, te rog, spuse Randal rezemându-se de speteaza canapelei cu un oftat.

Cred că trebuie să bem ceaiul. Walters nu va lăsa pe nimeni în casă, în acest timp, o asigură el.

Dar auziră glasuri impacientate și Walters apăru, ofuscat.

– Presa, sir. Le-am spus că dumneavoastră și miss Marcy ați plecat în Somerset, cu lady Anne.

– Bine gândit, Walters.

Omul se retrase.

– Lady Anne? repetă Marcy luând o bucată din prăjitura lui Anatole. Dorești un pic din această teribilă prăjitură, Randal?

– Nu, mulțumesc, răspunse el privind amuzat ce bucată mare își luase ea. Cum reușești să-ți păstrezi silueta? Mănânci foarte mult.

– Este doar norocul meu. Presupun că va trebui să țin regim peste câțiva ani, dar deocamdată îmi este mereu foame.

– Am observat, spuse el.

– Cine este lady Anne? repetă Marcy.

– Nașa mea. O vei iubi după ce ți-o voi prezenta. Iar ea se va îndrăgosti iremediabil de tine, Marcy. Eu mă întorc în strada Paradisului să încep proiectul. Te voi duce deseară s-o cunoști pe lady Anne.

– Deseară? repetă.

– Se pot descurca ceilalți cu toate, spuse el.

– Dar este casa mea, protestă Marcy.

– Dar le-o vei pune lor la dispoziție, nu? Atunci, lasă-i să decidă singuri!

Marcy îl privea în timp ce mânca prăjitura.

– Dar, Randal...

– Parcă spuneai că trebuie făcut totul democratic.

– Da, este adevărat!

– Atunci, lasă democrația să acționeze. Dacă te duci acolo ca să-i influențezi într-o direcție sau alta, va deveni proiectul tău, nu al lor.

Lasă-l pe Sim al tău să supravegheze totul, încheie el cu emfază.

Marcy își termină prăjitura, privind restul cu regret.

– Cred că este mai bine să nu mai mănânc și restul.

– Da, cred că este mai bine, sublinie Randal. Bea ceaiul și să ne întoarcem la lucrurile serioase.

Ea îl privi lung.

– Randal, aș vrea să discutăm...

– O, desigur, asta vom face. Doar nu vrei să-mi vorbești despre Wesley?

– Nu, zise ea scuturând din cap. Randal, în toamna asta voi deveni studentă la școala de artă dramatică. Vreau să devin actriță.

– Dumnezeule! exclamă el. Actriță?

– Înțelegi așadar de ce nu pot lua problemele în serios, încheie ea cu gravitate.

– Așa deci? Randal o prinse din nou în brațe și o așeză pe genunchi.

Marcy simți cum inima începe să-i bată mai repede, în timp ce Randal o săruta. O, nu, se gândi ea, începând să-i opună rezistență. Aș vrea ca el să...nu, nu pot...dar în acest timp, fără să realizeze, îl prinsese după gât cu ambele brațe. Tot fără să vrea, începu să-i răspundă la sărutări.

Se îneca în noile senzații pe care i le provoca el, dar treptat realizează ce se întâmpla și mâinile îi alunecară spre pieptul lui puternic și începu să-l împingă. Dar acțiunile ei avură tot atâta efect ca musca asupra unui elefant. Randal îi ținea capul în mâinile sale mari, forțând-o să nu se miște, să-l sărute în continuare.

Nici nu se obosi să-i oprească slabele încercări de a se depărta de el.

În aceste încercări, Marcy îi deschise primul nasture al cămășii și-i simți pielea. Randal nu era conștient de ce se întâmplase și continua s-o sărute cu pasiune.

Marcy mai desfăcu un nasture și-și strecură mâna în cămașa lui, simțindu-i inima care bătea cu putere. Era uluită de ceea ce simțea, de ceea ce ar fi vrut să facă. Încet, îi desfăcu toți nasturii cămășii și începu să-i mângâie pieptul puternic.

Nu mai simțise curiozitate față de trupul unui bărbat până acum, dar acum simțea o nevoie acută să cunoască tot ce-i spuneau degetele. Să simtă părul aspru, musculatura bine conturată.

Randal o eliberă în cele din urmă, dar continuă s-o privească având ochii încărcăți de dorință.

– Acum, te rog să-mi spui de ce nu mă poți lua în serios, Marcy, zise el.

Marcy îl privi lung, neștiind ce era bine să-i spună.

Răspunsul ei stânjenit aduse un zâmbet ironic pe chipul lui.

Dar în clipa aceea bătu cineva la ușă, făcând-o să tresară speriată.

Randal continua să-i țină palmele lipite de pieptul său, râzând.

– Ți-am spus că Walters nu dă voie nimănui să intre, o lămuri el.

– Dar ar putea să intre chiar el, protestă ea. Apoi, văzându-i pieptul gol, spuse: Randal, încheie-te la cămașă!

El începu să râdă.

– Dar tu mi-ai descheiat nasturii... tot tu trebuie să-i închei la loc!

Ea roși, plecându-și capul, și începu să-i încheie grăbită nasturii, dar înainte să reușească să închidă jumătate din ei, ușa se deschise și cineva dădu buzna în încăpere, strigând:

– Randal, ce naiba e cu logodna asta?

Vocea încetă pe la jumătatea întrebării văzând o fată în brațele lui Randal, pe care el încerca s-o țină la pieptul său pe jumătate gol, cu toate că ea făcea eforturi disperate să se ridice. Randal ridică privirea spre nou-venită, peste capul lui Marcy.

– Bună, Julia, zise el destul de rece și distant. O strânse și mai tare la piept pe Marcy, care, cu părul răvășit voia să se ridice. Marcy abandonă orice încercare de a se ridica și întoarse chipul îmbujorat spre cea care intrase și o privea nedumerită.

Când îi văzu chipul, realizează că femeia era furioasă. Avea un chip inteligent, ochi cenușii, tăioși, tenul perfect. Era o femeie de vârsta lui Randal, cu părul negru, un trup bine făcut, îmbrăcată cu mult gust, o femeie sigură pe sine.

– Marcy, zise Randal, calm, ea este Julia Hume, unul din directorii de la Saxton. Este reprezentantul nostru legal, cu o minte foarte ascuțită. Julia, ea este Marcy, logodnica mea. Marcy îi zâmbi politicos femeii.

Apoi se întrebă dacă Randal era atât de orb încât să nu observe că femeia era teribil de geloasă și-i arunca priviri înveninate. Apoi se întrebă cât de bine o cunoștea Randal.

Capitolul 7

Marcy fu forțată să admire capacitatea de a se controla a celeilalte femei. Chiar în timp ce încerca să realizeze ce prost se simțea cealaltă, ceva ca un vâl căzu pe fața femeii și începu să zâmbească calm, chiar ușor indulgent și înțelegător.

– Așadar, ești fata din strada Paradisului, zise pe un ton aparent prietenos. Ochii ei cenușii îl cercetară pe Randal, apoi pe Marcy. Mă bucur că am ajuns să te cunosc în cele din urmă.

Ne-ai cam dat bătăi de cap la Saxton. Eram chiar îngrijorată din cauza sumelor care ne costă întârzierea. Ar fi trebuit să știu că pot avea încredere în Randal că va tăia nodul gordian cu o singură lovitură. Avea un răs metalic, artificial. Am fost plină de admirație, Randal.

Marcy lăasă încet capul în jos spre pieptul lui Randal, care era tot gol.

– A transformat o mare înfrângere într-o victorie de neuitat! murmură ea cu un zâmbet provocator. Nu-i așa dragule?

Îl simți pe Randal cum se crispează. Cu toate acestea, el spuse zâmbind:

– Proiectul Champion va aduce beneficii Saxtonului, sunt sigur.

Julia aruncă o privire în jur.

– Dar nu faci bine că o hrănești pe micuța Marcy cu prăjituri, Randal. Va fi nevoită să țină dietă toată viața. Îmi amintesc că, din adolescență, eram îngrozită să nu mă îngraș.

– Marcy n-are de ce să-și facă probleme, spuse Randal. Are pielea ca a unui nou-născut și este slabă, îi pot cuprinde talia cu mâinile.

– Dumnezeule, așa este! exclamă Marcy, cred că are talia unui băiețandru!

Spre uimirea lui Marcy, mâinile lui Randal urcară spre sânii ei, pe care-i cuprinse în palme:

– De băiețandru? Nu cred că se poate spune asta!

Marcy simți o strângere de inimă văzând gelozia care se citea Juliei pe chip.

– Ei bine, întrucât vestea incredibilă este adevărată, plec, zise ea printre dinți.

Nu-mi place să inoportunez o pereche de tineri îndrăgostiți cu prezența mea.

– La revedere, Julia, spuse Randal.

Marcy nu spuse nimic. Era prea jenată de postura în care se aflase la sosirea celeilalte femei. Imediat ce ușa se închise sări ca un arc din brațele lui Randal, întorcându-se să-l privească, ochii aruncându-i flăcări.

El își încheia nasturii cămășii urmărind-o printre gene. Auziră amândoi ușa trântindu-se după Julia, apoi liniștea coborî din nou asupra casei.

– Te rog să n-o compătimesti pe Julia, Marcy, spuse Randal înțepat. Nu te grăbi, nu înțelegi situația, ai tendința să tragi imediat concluzii.

– Poate n-o înțeleg, recunosc Marcy, dar vederea nu mă înșală, răspuse Marcy.

– Nu te poți baza întotdeauna pe ceea ce vezi, o atenționă el.

– Femeia asta este bolnavă de gelozie!

El ridică nepăsător din umeri.

– Posibil.

– Și atunci, de ce s-o atâți și mai tare?

Ochii lui păreau de gheață.

– Am motivele mele.

– Ce motive ai putea avea, Randal? Îți face plăcere s-o vezi suferind?

Randal se ridică brusc, furios.

– Nu, Marcy. Ai fost oarbă? Julia a ezitat să te pună într-o lumină proastă cât a stat aici. A vrut să te facă să te simți ca o...

– Adolescentă, completă Marcy. Pentru că asta sunt, Randal.

Privirile li se înfruntară. Ochii lui erau ai unui om furios, ai ei ai unei femei detașate.

– Ai rănit-o pe Julia, pentru că și tu gândești la fel. Sunt mult prea tânără pentru tine. Nu sunt potrivită în lumea ta. Julia, însă, este.

– Nu-mi trebuie Julia, n-o vreau, spuse el cu duritate. Nu mi-a plăcut niciodată. Iar dacă tu ai impresia că Julia este îndrăgostită de mine, te înșeli. Julia este o femeie deșteaptă, ambițioasă, dar cred că n-a fost îndrăgostită vreodată. Gelozia ei nu are legătură cu dragostea, ci cu faptul că și-a făcut planuri să ajungă soția mea. Dacă mi-aș fi dorit o nevastă frumoasă, inteligentă, adecvată, ar fi fost perfectă. Dar nu asta mi-am dorit.

Marcy ridică privirea spre el.

– Randal, eu nu vreau să mă căsătoresc.

El deveni brusc crispat.

– Te voi face să-ți dorești căsătoria asta, nu te pot lăsa să pleci de lângă mine.

– De ce mă vrei pe mine? îl întrebă ea nedumerită.

Ești bogat, poți avea orice femeie. De ce m-ai ales pe mine?

– Numai Dumnezeu știe, eu nu știu. Mi-ai pătruns în inimă, Marcy. Te doresc din tot sufletul și te voi avea.

Marcy se sperie de felul în care sună vocea lui, de ochii lui albaștri care aruncau scânteii.

Total lipsită de experiență amoroasă, ea crescuse în Cornwall, oarecum retrasă de lume, pentru ca la optsprezece ani să plonjeze brusc la Londra. Într-o lume nebună cu multă publicitate, intrigă, politică, acum îl întâlnește pe Randal. Ea nu cunoscuse dragostea. Felul în care o sărutase o uluise, dar o și descumpănise în egală măsură. Începuse prin a fi curioasă, îi plăcuse să fie sărutată, dar nu era îndrăgostită de el.

Dacă Randal ar fi fost de vârsta ei, poate ar fi început să cunoască dragostea cu el, făcând primii pași alături de el, cu încetul.

Dar încercase s-o urce direct pe creasta unui val, iar acum era uluită, descumpănită, în pragul dezastrului.

Se îndreaptă spre cel mai mic dintre tablourile aflate în încăperea și rămase cu privirea ațintită asupra unui peisaj olandez, cu case. Randal continua s-o soarbă din priviri.

– Mărită-te cu mine, Marcy, șopti el.

– Nu, spuse ea pe un ton grav. Ar fi o prostie pentru amândoi. Marcy se întoarse să-l privească. Randal, te rog să

nu insiști. Nu pot face față cerințelor tale, iar instinctul îmi spune că nu trebuie să mă mărit cu tine.

Pe moment, Marcy nu citi decât confuzie pe chipul lui; ochii i se întunecaseră, roșise. Se ținea cu mâinile de canapea și respira greu de parcă ar fi alergat.

Apoi, el își recăpătă controlul și după o pauză, îi spuse:

– Și atunci ce vei face, Marcy?

– Mă duc la Academia de artă dramatică, la toamnă, îi explică ea. Mă voi și distra. O să învăț multe despre mine și despre cei din jur. Am multe de învățat, Randal. Și le voi învăța.

Randal respiră adânc.

– Până atunci, îți propun să stai la Somerset, cu nașa mea. Aș vrea să pleci o vreme din Londra, Marcy, nu te poți întoarce în strada Paradisului până când subiectul nu va mai fi de actualitate. Vrei să stai la Somerset până la toamnă?

Marcy zâmbi.

– Mulțumesc, mi-ar plăcea.

– Atunci, o să te duc acolo chiar în seara asta.

– În seara asta? Așa de repede? Marcy părea surprinsă.

Randal zâmbi.

– Prezența ta aici, sub acest acoperiș, mă face să-mi păstrez cu greu controlul, Marcy.

Ea roși.

– Oh!

Randal se apropie din nou de ea și-i prinse fața în palme, sărutând-o cu pasiune.

– Chiar inocența ta mă tentează și mă face să-mi pierd cumpătul. Nu ți s-a întâmplat să privești pe fereastră zăpada abia căzută și să simți nevoia de a te năpusti afară să te cufunzi în ea? Eu sunt obișnuit ca femeile să-mi facă pe plac, Marcy. Sunt conștient că ești lipsită de experiență și-mi doresc din tot sufletul să trezesc frumoasa adormită cu un sărut. Ochii lui poposiră asupra gurii ei. O, Marcy nu lăsa să se interpună cineva între noi. Te voi aștepta, dar spune-mi că vei fi a mea.

– Nu mă face să fac promisiuni pe care nu le pot ține, murmură ea. El gemu încet.

– O, Dumnezeu, de ce ești atât de onestă? Ar fi mai bine să alegi mai multe haine din dulapul Antheei. Mătușa Anne va fi uimită dacă ai ajunge acolo doar cu hainele de pe tine.

– Nu pot lua hainele surorii tale, protestă ea.

Randal o privi furios.

– De ce te încăpățânezi, Marcy? Foarte bine. Voi alege eu pentru tine și-l voi ruga pe Walters să ți le împacheteze. Vom pleca pe înserat. Voi trimite un șofer să-mi aducă mașina lăsată în strada Paradisului.

Ea începu să râdă.

– Ce ușor poți rezolva toate problemele din viața ta, Randal. Banii îți netezesc orice drum, nu?

– Da, mă ajută, admise el.

– Așadar, Julia spunea adevărul? Afacerea din strada Paradisului te-a costat?

El făcu o grimasă.

– Nu cred că poți aprecia cât de mult.

Ea îl privi lung.

– Ce voiai să faci Randal, să mă cumperi?

Randal începu să râdă.

– Se pare că n-am putut s-o fac.

– Îmi pare rău, zise ea.

Randal o privi iritat.

– Nu te uita așa la mine Marcy, nu sunt un om răbdător.

– Știu că nu ești, zise ea veselă. Oferta ta a căzut, dar sunt sigură că următoarea va avea succes.

Randal o privi printre gene.

– Ce vrei să spui?

– Randal, eu voi fi câțiva ani la facultate, o să găsești pe altcineva, o persoană mai potrivită.

Randal murmură ceva greu inteligibil, iar ea pufni în râs.

– Fii atentă, Marcy, în varianta poveștii pe care am citit-o eu, lupul cel rău a câștigat. Ea râse cu voioșie.

Randal o privi lung, iar ea știa ce simțea și roși.

Randal ieși din încăpere.

Marcy se așază pe canapea și încercă să-și pună ordine în gânduri. Îi plăcea Randal. De fapt, îl plăcuse din prima clipă.

Îl simțea foarte aproape, exista empatie între ei, astfel că îi putea citi gândurile, îi intuia sentimentele, deși adesea Randal o lua prin surprindere. Se simțea bine cu el, în afară de momentele când, îi apărea acea privire...Randal era amabil, protector, simpatic.... dar mereu apărea în ochii lui acea privire languroasă, de parcă ar fi tânjit după ceva ce-i putea oferi ea.

Randal era un bărbat atrăgător. Când o săruta, Marcy era cuprinsă de o senzație plăcută.

Pe Marcy, părinții n-o prea răsfățaseră. Nu fusese mângâiată și el o făcuse să descopere că-i făcea plăcere, că se topea moale în brațele lui.

Avea multe curozități în ceea ce-l privea pe Randal, ar fi vrut să știe ce simte, dar simțea că o pune în fața unui joc de cuburi greu de elucidat.

Oare se îndrăgostea de el? Asta era explicația senzațiilor provocate de el?

Își aminti momentul în care se legăna în grădina casei din strada Paradisului, iar el apăruse din senin.

Ea îl privise printre șuvițele căzute pe față, apoi își pierduse echilibrul și căzuse, dar Randal reușise s-o prindă la timp în brațele sale atât de puternice.

Totul începuse în momentul acela. Chiar de la început, Marcy se simțise atrasă de el, știind că era un bărbat pe care putea să-l placă foarte mult.

Simțise ca și Alice că se prăbușise într-o fântână adâncă, luându-l pe Randal cu ea, iar acum începea să-și redobândească echilibrul.

Ultimele două zile fuseseră un vârtej de sentimente confuze. Simțise mult, experimentase mult în acele două zile, poate mai mult încât în toată viața, dar nu-și găsisese sensul dorit. Avea nevoie de timp, la fel și Randal, dacă voiau să evite o greșeală ireparabilă.

Au pornit în liniște spre Somerset, spre seară. Randal părea că se gândește la altceva, iar Marcy era fericită că el nu avea chef de vorbă, mai ales că peste câteva ore își luau rămas– bun. Deodată, simți că nu era prea fericită din acest motiv.

Părăsiri suburbii Londrei și ajunseră pe autostradă. Din când în când, trecea câte o mașină pe lângă ei cu luminile sclipind.

Lui Marcy i se făcu somn și se rezemă cu capul de speteaza scaunului, iar capul îi căzu într-o parte. Randal o privi, apoi o luă după umeri cu un braț, simțindu-i greutatea trupului rezemat de mâna sa.

În cele din urmă opri în fața unei porți mari albe, pe care coborî s-o deschidă, apoi urcă din nou în mașină și mai merse o bucată pe o alee cu copaci mari înalți, la capătul căreia se ridica o casă albă.

Parcând în spatele casei, Randal o ridică în brațele sale puternice și-și îngropă fața în părul ei bogat. Apoi porni spre ușa din spate a casei. Aceasta se deschise înainte ca el să sune și apăru o femeie în vârstă, slabă, cu o rochie de casă înflorată.

– Randal! murmură femeia cu o voce subțire privind trupul aflat în brațele lui. Intră, te rog.

Randal trecu pe lângă ea sărutându-i obraji zbârțiți.

– Bună seara, Chumble....

Cu același glas abia șoptit, femeia spuse:

– Ar fi bine s-o duci direct sus, în camera Antheei.

Randal urcă scara în urma ei și ajunseră la primul etaj, unde intrară într-un dormitor. Cu multă grijă, o lăsă pe Marcy adormită pe pat. Ea se mișcă încet, simțind că se afla într-o poziție mai comodă. Apoi deschise ochii și începu să clipească des:

– O, dar unde mă aflu?

– O ajut eu să se pregătească de culcare Randal, spuse vocea aceea subțire. Ibricul este pe foc; tocmai pregăteam un ceai.

– Chumble, trebuie să mă întorc imediat la Londra, spuse Randal, am venit s-o aduc pe Marcy, iar acum aş vrea să-mi iau rămas-bun de la ea.

Femeia îl privi ciudat, reprobator, apoi înclină din cap. Plecă, iar Randal îşi vârî mâinile în buzunare privind-o pe Marcy cu o expresie din care cu greu se putea înţelege ceva.

Marcy stătea cu picioarele strânse sub ea, privindu-l.

– E mult de mers până la Londra. Crezi că e bine să-l faci de două ori în aceeaşi noapte?

– Nu contează asta; am o întâlnire mâine la ora trei, o să pot dormi până mai târziu. Randal oftă. Acum, ascultă-mă, Marcy: voi veghea ca totul să meargă bine în strada Paradisului. Ai încredere în mine.

– Am, răspuse ea.

Randal îi mai privi o dată ochii verzi, apoi gura.

– Peste două zile ar trebui să plec la New York, apoi în Canada. Apoi mă întorc pentru nişte tratative după care plec în Japonia. Voi lipsi cam o lună din Anglia.

Marcy simţi că i se face dintr-o dată frig, dar încercă să-i zâmbească.

– Sper că vor fi doar călătorii plăcute.

El făcu o grimasă.

– Numai Dumnezeu ştie că n-aş vrea să plec de aici!

Ea simţi o ciudată compasiune faţă de el şi întinse braţele ca un copil care dăruieşte afecţiune.

Randal se așeză și se lăsa îmbrățișat și mângâiat.

Privi în ochii ei verzi.

– Nu mă uita cât voi fi plecat, Marcy, îi spuse.

Marcy îl sărută.

– Știi că n-aș putea, Randal.

Randal începu s-o sărute cu pasiune, cu disperare chiar. Marcy era istovită. Sărutările lui o făcură să lase garda jos. Se lăsă pe perne iar Randal se așeză pe pat lângă ea, continuând s-o mângâie. Marcy începu să-i răspundă la mângâieri; era prea obosită ca să mai gândească și abia observă când Randal începu să-i descheie nasturii bluzei, strecurându-se spre pielea ei fierbinte.

Marcy ținea ochii închiși, părea relaxată și nu reacționa la început când Randal îi sărută umerii goi.

– O, Marcy te iubesc ca un nebun.

Dar ușa se deschise chiar atunci și bătrâna în rochia înflorată reveni aducând o tavă pe care se afla un bol cu supă și niște friptură. Se opri desigur șocată, iar Randal se ridică brusc, roșu la față.

– Randal! Ce faci aici? Femeia era furioasă.

Randal părea confuz. O privea pe Marcy care, la fel de stânjenită și de îmbujorată, își trăgea bluza la loc cu mâinile tremurându-i.

– Trebuie să plec, Marcy. O să-ți scriu. Eu... nu mai știu ce să -i spună. O privi apoi pe bătrână.

Chumble, te rog să ai grijă de ea.

Femeia îi fixă cu ochii ei pătrunzători.

– Să fii convins că voi avea grijă de ea, Randal, îi spuse apoi pe un ton mai blând.

Randal încuviință ducând la buze palmele mici ale lui Marcy.

Marcy simți cum buzele lui fierbinți îi ard pielea, apoi o sărută pe obraz și părăsi încăperea.

Chumble puse tava pe noptieră și o privi ciudat.

– Mănâncă supa, miss, eu mă întorc după ce-l conduc pe domnul Randal.

Marcy se ridică, începu să mănânce supa, apoi o lăasă deoparte și-și încheie nasturii bluzei. Mai simțea încă fiorii provocați de sărutările și de mângâierile lui Randal.

Bătrâna se întoarse, privind cum termină de mâncat supa.

– Acum, la culcare cu tine, spuse. Eu sunt Chumble. Am fost dădaca lui Randal. Mă cheamă de fapt miss Chumley, dar el nu putea să-mi rostească numele corect.

Marcy zâmbi cu acel zâmbet copilăresc care-i făcuse pe mulți să se îndrăgostească de ea și care lui Randal îi făcuse inima să nu mai vrea să bată.

– Vi se potrivește, este un nume frumos.

Chumble se înmuie din nou.

– Câți ani ai, miss? o întrebă, ajutând-o să se dezbrace.

Marcy o privi zâmbindu-i:

– Am împlinit optsprezece ani.

– Optsprezece! exclamă Chumble, oarecum dezamăgită.

Ești doar un copil!

Marcy dezbrăcase costumul împrumutat de la sora lui Randal și rămăsese doar în lenjeria intimă. Era slăbuță, dar cu o piele foarte frumoasă.

– Știu, zise ea. Sunt prea mică pentru el, dar Randal este un încăpățânat.

Chumble adusese valiza pe care i-o pregătise Randal și căuta o cămașă de noapte. În cele din urmă i-o întinse, încruntându-se.

– Este a Antheei, îi explică Marcy. Randal mi-a spus că hainele mele nu sunt potrivite pentru lady Anne.

Chumble o privi și mai uimită, dar nu zise nimic, ci o ajută să intre în halatul de mătase.

Marcy se așază în mijlocul patului, cu genunchii strânși după cum îi era obiceiul.

– Walters le-a împachetat, zise Marcy.

– Walters! exclamă Chumble. Trebuie să le calc din nou. Omul ăla nu este capabil să împacheteze lucrurile.

Marcy zâmbi.

– Îmi place Walters. El și Anatole îmi sunt foarte dragi. Au fost foarte buni cu mine.

– Baia este pe coridor, îi spuse Chumble, ignorându-i spusele. Micul dejun se servește la ora nouă. Lady Anne

pleacă la călărie dis-de-dimineață și ia micul dejun mai târziu. După ce te mai odihnești, vei putea s-o însoțești.

– Eu nu călăresc, spuse Marcy încet.

Chumble păru dezamăgită.

– Vei învăța, îi spuse ferm. Apoi porni spre ușă. Noapte bună, miss.

– Mă cheamă Marcy, Chumble.

Femeia făcu o grimasă.

– Marcy? Ce fel de nume este ăsta? Așa ai fost botezată?

– Exact, confirmă Marcy. Așa că spune-mi Marcy, Chumble.

– Cum dorești, miss.

Marcy începu să râdă.

– Randal era cuminte în copilărie, Chumble?

– Era foarte șiret. Iar mama lui îl încuraja.

– Walters mi-a spus că Randal a fost foarte afectat de moartea ei.

– Walters nu știe nimic despre asta, bodogăni Chumble.

– Adevărat?

Chumble o privi lung.

– Da, a suferit foarte mult, confirmă ea. Apoi o privi lung pe Marcy; semeni un pic cu ea, miss. Este un portret al ei în living. Era verișoara ladyei Anne și erau foarte apropiate. Când va muri, lady Anne îi va lăsa portretul prin testament lui Randal, pentru că nu se poate despărți de el până atunci.

O iubea mult pe miss Natalie.

– Natalie, murmură Marcy. Ce nume frumos!

Chumble o privi lung.

– Ei, după ce te duci la baie culcă-te, pari obosită.

– Da, Chumble, spuse Marcy ascultătoare.

– Noapte bună, zise Chumble, fără să se lase impresionată de supunerea ei. Chumble ieși, iar Marcy se strâmbă în urma ei. Era conștientă că trebuia să-i câștige respectul, pentru ca femeia să n-o mai privească suspicios. Marcy se duse la baie, făcu duș, se spală pe dinți, apoi se întoarse, se culcă și adormi imediat.

Capitolul 8

Când se trezi, camera în care se afla era inundată de lumină. Se rezemă de perne urmărind cum razele soarelui zăboveau asupra mobilei elegante, adecvate unei tinere.

Undeva se auzea behăitul unei oi. Cerul era atât de albastru și de strălucitor, încât simți nevoia să se ridice din pat. Găsi un neglijeu de mătase, pus acolo probabil de Chumble. După ce făcu duș, se simți înviorată și îmbracă o rochie crem simplă, care-i plăcuse mult.

Ce noroc avea Antheea, se gândi ea periindu-și părul. Probabil era minunat să ai atât de multe haine.

Se întrebă ce fel de fată era sora lui Randal. Oare o va cunoaște vreodată? Ce bine ar fi să se placă reciproc!

Apăru Chumble, care o privi lung, apreciativ.

– Este o rochie foarte frumoasă, miss, zise ea. Ți-am pregătit micul dejun. Lady Anne tocmai s-a întors de la călărie și se schimbă.

Oare o să mă placă? Marcy ar fi vrut s-o întrebe pe Chumble ce fel de femeie era lady Anne, dar văzând chipul dur al femeii nu îndrăzni s-o facă și o urmă cu strângere de inimă prin holul mare cu lambriuri.

Micul dejun o aștepta în living, o informă Chumble, deschizând o ușă grea de stejar.

Marcy se trezi într-o cameră însorită, iar Chumble îi oferi un scaun la masa rotundă.

– Lady Anne va coborî curând. Dorești fructe, suc sau cereale?

Marcy simțea o foame cumplită.

– Cereale, vă rog.

Cerealele erau delicioase, cu lapte și miere.

Chumble stătea în spatele ei, privindu-i peste umăr.

Se auziră pași și Marcy, cu gura plină de cereale, se uită în jur întâlnind o pereche de ochi albaștri, un chip bronzat.

– Bună dimineața, spuse nou-venita întinzându-i mâna. Sunt Anne Carlew. Tu trebuie să fii Marcy Champion.

Marcy îi întinse și ea mâna, înghițind repede cerealele, iar femeia privi chipul ei îmbujorat, apoi bolul cu cereale.

– Sunteți foarte amabilă că mă lăsați să stau aici, zise Marcy când putu să vorbească.

– Sper că te vei simți bine aici, zise lady Anne așezându-se. Vreau și eu cereale, Chumble.

– Imediat, milady, zise Chumble așezându-i bolul în față. Lady Anne se concentrează asupra mâncării, iar Marcy făcu la fel.

– Doriți omletă sau ouă și șuncă, miss? o întrebă Chumble.

– Ouă și șuncă, spuse Marcy. Mulțumesc, Chumble.

Masa se desfășură în tăcere, apoi, după ce bău o cană de ceai negru, lady Anne se rezemă de spătarul scaunului și o privi pe Marcy cu ochii ei albaștri care-i aminteau de ochii lui Randal.

– Așadar, tu ești fata din strada Paradisului, spuse lady Anne zâmbind. Nu ești așa cum m-am așteptat.

Marcy avea un aer indecis.

– Cum v-ați așteptat să fiu?

– Greu de spus, recunosc cealaltă femeie, care părea trecută de cincizeci de ani. Avea un chip plăcut, ochi inteligenți și o gură foarte fermă. Expresia generală a feței semăna mult cu a lui Randal, care avea și el același aer de om hotărât.

– Așadar, te vei mărita cu Randal, continuă lady Anne.

Marcy nu răspunse. Nu voia să nege direct, dar nici să confirme. Lady Anne o privea pe sub gene.

– Sau nu este așa?

– Ne cunoaștem doar de trei zile, recunosc Marcy. Nu cred că putem face angajamente după trei zile.

Lady Anne privi peste capul ei spre Chumble, căreia îi aruncă o privire care spunea foarte multe.

Chumble stătea în spatele ei, cu o expresie indecisă.

– Oricum ar fi, o să-ți arăt locul după-masă. Îți plac caii?

– Îmi plac toate animalele, spuse Marcy, dar nu știu să călăresc.

Pe moment, lady Anne o privi de parcă ar fi rostit o blasfemie, dar își recăpătă curând controlul:

– Vei învăța. Soția lui Randal trebuie să cunoască echitație. Lui îi plac mult caii.

– Walters i-a pus un costum de călărie al Antheei, interveni Chumble.

Lady Anne încuviință.

– Foarte bine, vom începe lecțiile.

Probabil Randal o adusese aici cu această intenție, se gândi Marcy, pentru că de fapt el alesese hainele pe care le pusese Walters în acea valiză.

După micul dejun porni cu lady Anne spre o încăpere dreptunghiulară, pe care o văzuse și în casa lui Randal. Această cameră era la fel de cochetă și de primitoare ca și restul casei, plină de ornamente, de tablouri, fotografii, lămpi, mese sculptate, teancuri de cărți.

– Ce cameră plăcută! exclamă Marcy, oftând ușurată.

Se temuse că va fi foarte izolată aici, așa cum fusese în casa lui Randal.

Lady Anne o conduse apoi în altă încăpere.

Era o bibliotecă unde se aflau multe rafturi pline de cărți; părea o încăpere mai întunecată după cea precedentă, dar pe perete se afla un tablou asupra căruia se opri imediat privirea lui Marcy. Uitând de lady Anne, se duse imediat spre el și privi lung imaginea unei tinere într-o rochie albă frumoasă, al cărei păr negru lung adăuga un plus de frumusețe chipului.

Trupul firav era atât de fragil, dar în ochii tinerei se ivise un zâmbet în care Marcy detectă asemănări cu Randal.

– Este vara mea Natalie, zise lady Anne.

Marcy se întoarse spre ea, zâmbindu-i.

– Da, am recunoscut privirea lui Randal.

Lady Anne o privi ciudat. Cu toate acestea, ochii ei erau parcă mai blânzi.

– Vino, îi spuse ea.

Marcy o urmă.

După un tur al casei, se duseră la grajduri. Erau curate și îngrijite, observă Marcy, iar trei cai o priveau curioși.

Un om mai bătrân, cu o șapcă și mătură de paie, veni spre ele.

– Da, milady.

– Ne uităm doar, Grimshaw, zise lady Anne.

Presupun că nu te deranjează, nu?

– Am multe de făcut, milady, zise

va face probleme.

– Ladybird nu mai are chef să iasă, bodogăni Grimshaw.

E prea bătrână să mai facă ceva, ca și mine.

– Dar sunt foarte ușoară, vorbi Marcy în cele din urmă, abia va simți că sunt pe spinarea ei.

Grimshaw nu se lăsă.

– Ladybird este foarte încăpățânată, miss.

– E leneșă, nu încăpățânată, spuse lady Anne. Mănâncă prea mult și nu se mai mișcă deloc. O s-o vând la fermieri dacă nu se mai scutură de lene, amenință lady Anne.

Grimshaw făcu un gest de teamă.

Marcy o privi alarmată pe lady Anne.

– I-ați rănit sentimentele.

– Nu are sentimente, mormăi lady Anne. A lucrat aici dintotdeauna și se comportă de parcă locul ăsta ar fi al lui. Uneori trebuie să pun singură șaua pe cal, pentru că el n-o face. Dacă l-aș lăsa în pace, animalele ar ajunge obeze. Lady Anne făcu o grimasă văzând cum omul dispare în spatele staulului. Acum s-a dus să se mai contrazică puțin cu Chumble. Nu se înțeleg de loc. Se ceartă tot timpul! Eu mă țin la distanță. Dar dacă încerc să-i calmez, se întorc amândoi împotriva mea și nu te poți înțelege cu ei până nu revin la normal.

Marcy se uită la staulul ținut într-o stare de curățenie perfectă.

– Cred că muncește destul aici. Pare destul de bătrân.

– Este pensionat, zise lady Anne arțăgoasă. Are propria lui căsuță și bani din care să trăiască, dar refuză să se retragă. Asta a fost viața bietului Grimshaw, nu vrea să lase staulul altcuiva. Ar avea cine să-l ajute, dar nici nu vrea să audă.

Marcy privi fațada casei.

– Aveți o casă frumoasă, spuse. Cred că este greu de întreținut.

– Munca mai grea este asigurată de două femei din sat, o lămuri lady Anne. Chumble le supraveghează. Ca și Grimshaw, și ea refuză să iasă la pensie. Vrea să se simtă utilă, iar mie mi-ar lipsi foarte mult dacă ar pleca, știe asta. Suntem împreună de mulți ani, chiar după ce Randal și Antheea au crescut.

– A fost și dădaca Antheei?

– Da, s-a ocupat de ea chiar de la naștere. A fost chiar încântată s-o facă pentru că Randal începuse să meargă deja la școală și ea se plictisea. Lui Chumble îi place să fie mereu ocupată.

– Și mie, recunosc Marcy.

– Oricum, aici este raiul față de viața la Londra, zise lady Anne. Ești londoneză?

– Nu chiar, admise Marcy. M-am născut în Cornwall și am crescut acolo. Părinții mei au trăit acolo toată viața .

Lady Anne o privi lung.

– Champion... Cornwall... Păru că se gândește. Unde, mai precis?

– Un sătuc numit Trebode. De fapt casa noastră era la marginea acestui sat.

– Trebode, repetă lady Anne. A, Champion! Tatăl tău era botanist, nu?

Marcy zâmbi cu afecțiune.

– Uneori, da. Scrisa articole în diferite reviste despre viața plantelor și animalelor.

– Am citit unele din ele, spuse lady Anne. Tatăl tău făcea fotografii foarte reușite ale diferitelor specii de păsări. A murit, nu?

Marcy încuviință.

– Și mama, într-un accident de mașină. Tata organiza licitații pentru mobilier, de fapt. A murit pe drumul spre Bodmin. Din cauza inimii, mi s-a spus.

– Păcat, spuse lady Anne. Mi-ar fi plăcut să-l cunosc. Ce alte pasiuni mai avea?

Marcy zâmbi.

– O, tata avea multe pasiuni, dar cea mai puternică era cititul. El și cu mama au fost mai în vârstă ca alți părinți la nașterea mea, cred că am fost un șoc pentru ei. Le-am întrerupt cursul firesc al unei vieți confortabile, cu toate că m-au iubit mult. Nu se aveau decât unul pe celălalt, și nu le mai trebuia altcineva. Se potriveau perfect.

– Ce frumos! exclamă lady Anne.

Marcy începu să râdă.

– Și pentru mine a fost frumos, într-un fel. Așa ar trebui să fie căsătoria, nu?

– Tu nu crezi că te potrivești perfect cu Randal? o întrebă lady Anne.

Marcy roși.

– De ce nu? Deși venim din lumi diferite, cu vârste diferite.

– Te deranjează diferența de vârstă? o întrebă lady Anne.

Marcy îi înfruntă privirea.

– Pe dumneavoastră nu v-a deranjat?

Lady Anne începu să râdă.

– M-a deranjat, dar acum nu mai sunt așa de sigură. Îmi amintești foarte mult de mama lui Randal. Natalie nu era la fel de deschisă și naturală ca tine, era mai degrabă retrasă și timidă. Dar privindu-te, mi se pare că ești făcută la fel, iar Natalie era și ea o fire caldă, plină de afecțiune. Apoi lady Anne se întoarse spre casă; vino acum, Chumble ne așteaptă la masă. Ți-e foame?

– Întotdeauna mi-e foame, recunosc Marcy.

Și lady Anne începu să râdă.

– Bine, să mergem atunci, înainte ca Chumble să înceapă să scoată fum, ca un coș vechi de casă!

Capitolul 9

Prima oră de călărie a Marciei a fost un dezastru. Ladybird, înșeuată de Grimshaw, care avea chiar el o atitudine amenințătoare, stătea ca o stâncă, refuzând să se miște, cu toate că Marcy o lovea de zor cu călcâiele.

– Am spus eu, observă Grimshaw satisfăcut, fără să facă vreo încercare de a o ajuta.

În cele din urmă, lady Anne o lovi cu cravașa peste crupă, așa că acea iapă mult prea grasă făcu o mișcare într-o parte, mai mult de furie, dar refuză să pornească. Marcy își aplecă trupul aproape băiețesc, murmurând de zor în urechea calului.

– Strângeți genunchii, sugeră lady Anne. Marcy își înfipse genunchii în burta calului și ținu bine frâiele, dar Ladybird se întoarse plictisită spre ea, nimic mai mult.

Lady Anne prinse de frâul calului și porni în față cu propria-i iapă, bombănind la adresa iepei bătrâne. Ladybird, cu aceeași încăpățănare, lăsase botul în jos și părea de neclintit.

– Mergeți înainte, strigă Marcy, eu o să încerc s-o fac să se obișnuiască cu mine.

Grimshaw continua să zâmbească încântat. Lady Anne îl privi furioasă, dar porni prima înainte.

Ladybird dădu iritată din coadă, apoi fără chef, urmă calul din fața sa.

Lady Anne întoarse capul spre Marcy.

– Ți se face lehamite, nu? Animale fără minte!

Brusc, Ladybird începu să alerge, iar Marcy fu nevoită să se țină cu amândouă mâinile, incapabilă să țină ritmul, în timp ce lady Anne îi striga să țină ritmul calului, să nu opună rezistență.

Tocmai când Marcy începuse să se obișnuiască să țină ritmul calului, Ladybird micșoră viteza, apoi porni la pas. Marcy, pe care o dorea spatele, ar fi lovit-o cu plăcere pe acea iapă încăpățănată.

Pe drumul de întoarcere, iapa porni din nou la galop și, după alt moment de confuzie Marcy se trezi săltând pe spinarea calului.

Lady Anne zâmbi aprobator.

– Bine, Marcy, foarte bine.

După masă, Marcy și lady Anne s-au ocupat de grădină, plivind buruienile, tăind florile uscate, tăind ramuri.

Din motive proprii Chumble hotărâse să servească masa în grădină, așa că au mâncat salată și șuncă la o masă vopsită alb și au băut limonadă rece.

După-masă, lady Anne a plecat cu mașina să-și viziteze o prietenă, iar Marcy s-a dus la bucătărie și a ajutat-o pe Chumble să facă dulceață de căpșuni. Dacă la început aceasta a fost mai reticentă, abia consimțind să-i vorbească despre copilăria lui Randal, mai apoi a devenit vorbăreată, și când s-a întors lady Anne, cele două curățau argintăria, iar bucătăria avea un miros îmbietor de căpșuni.

Spre seară, lady Anne a scos un goblen și a început să lucreze.

– Îți place să brodezi, Marcy?

– Am învățat de la mama, admise Marcy, care în copilărie îi pregătea mamei ață de diferite culori. Rezultatul fusese că reușise să realizeze o imitație nereușită a unei fețe de masă.

– De ce nu încerci să brodezi un șervețel de masă? Este o ocupație plăcută.

Marcy alege un model cu un grifon galben pe fond verde-închis, iar lady Anne zâmbi:

– Este blazonul familiei mele, îl am pe multe lucruri.

Seara trecu într-o atmosferă foarte liniștită, cele două brodară și ascultară muzică.

După ce se duse la culcare, Marcy nu se gândi decât la Randal. Ce făcea oare? Se gândea la ea? Sau viața lui de afaceri îl absorbise deja, îndepărtând-o din mintea lui?

Marcy auzi vântul foșnind frunzele, fluieratul distant al unui tren. Ce se mai întâmpla în strada Paradisului?

Sim și Lisa se împăcaseră? I se părea că a trecut foarte mult de când s-a rupt de lume, venind aici. Viața în acest loc era la fel de ciudată ca și tapițeriile ladyei Anne, o mulțime de capete de fir lăsate libere, culori amestecate contradictoriu, confuz.

Zilele treceau una după alta și ea începu să se obișnuiască cu rutina casei. Călărea în fiecare dimineață pe Ladybird, care devenea tot mai maleabilă.

– Slavă Domnului, a început să slăbească, observă lady Anne. Mișcarea i-a făcut bine.

Uneori, dacă lady Anne era ocupată, Marcy se ducea la grajduri să-l ajute pe Grimshaw la muncă, dar acesta o întâmpina întotdeauna bombănind că nu are nevoie de ajutor.

Alteori lucra în grădină, plivind sau udând trandafirii.

Chumble beneficia de ajutorul ei la gătit, la curățenie, la spălatul vaselor. Marcy ștergea praful și aerisea camerele. Citise deja multe din stivele de cărți pe care i le lăsase lady Anne. Mânca la fel de mult, cu poftă ca întotdeauna, și broda foarte bine.

Lady Anne o duse în satul vecin și acolo sortară lucrurile vechi pentru că se organiza un târg. Duminica se duceau la biserică și o asculta amuzată pe lady Anne, care pretindea că interpretează cu glasul ei aspru imnurile.

Vicarul primi cu bucurie un buchet mare de flori din partea lui Marcy și-l puse în altar.

Biserica era mică, dar avea un cimitir cu niște monumente impresionante de piatră, cu plăcuțe de alamă pe care Marcy le citi cu interes.

Mirosul de praf și de flori, răceala caracteristică a pietrii sub picioarele ei, îi aminteau de copilărie. Ieși din cimitir, privind curioasă pe aleea dinspre sat.

Tocmai se întorcea când o mașină roșie sport opri lângă ea și un chip de tânăr foarte zâmbitor i se adresă:

– Vrei să te duc undeva?

Marcy îl cercetă rapid.

Era un tânăr cam de douăzeci de ani, purta o cămașă galbenă deschisă la gât.

– Încotro mergi? îl întrebă Marcy.

– La mătușa Anne, îi răspunse tânărul.

– Cine ești? îl întrebă Marcy, continuând să-l privească.

– Sunt Perry Hoprensnall, spuse el. Vărul lui Randal. Iar tu trebuie să fii misterioasa Marcy Champion, care a preluat inima firmei Saxton de sub nasul nostru.

Marcy începu să râdă copilărește.

– Ți place să glumești! spuse ea și, punând buchetul de flori pe banchetă, se așază pe locul de lângă șofer.

Tânărul o examinează din cap până în picioare, observând rochia albastru-deschis care-i punea în valoare tinerețea și ochii strălucitori.

– Asta este rochia Antheei, observă el. Am văzut-o astfel îmbrăcată.

– Nu ți-a spus nimeni că nu este de bun-gust să faci observații personale?

– De multe ori, încuviință el. Dar cum se face că îi porți lucrurile? Antheea nu este aici, nu?

– Antheea este în Elveția, îi spuse Marcy. Randal mi-a împrumutat câteva rochii ale ei, deoarece nu-i plăceau lucrurile mele.

– Nu mă surprinde, zise Perry cu franchețe. Dar observ că nu ai accent londonez. Cum se face totuși că ai trăit în groapa aia?

– N-ai citit presa cu atenție, spuse ea. Casa mea este Cornwall; am moștenit de două săptămâni casa din strada Paradisului.

– A, am înțeles. Randal este în Canada, nu? Marcy roși. Îi veneau zilnic vederi de la el cu mesaje scurte, fără nicio notă personală, ca și cum ar fi fost doi străini.

– Da, spuse ea, va pleca de acolo în Japonia.
Perry zâmbi.

– Nu văd cum s-ar putea însura cu tine, nu pari mai mare de șaisprezece ani.

– O să-i spun lui Chumble că ești foarte necivilizat și n-o să-ți mai dea cafea în loc de lapte.

El izbucni într-un râs sănătos.

– Vorbește cu Chumble! Există o singură femeie pe lume de care-mi este frică și aceea este Chumble. Mi-a provocat coșmaruri încă din copilărie. Slavă Domnului că n-a fost dădaca mea.

– Poate că este îndreptățită, zise Marcy. Doar n-ai venit să stai aici!

– Dacă mătușa mă lasă, o să stau. Tata m-a trimis cu un teanc de cărți luate la o licitație. Niște cărți foarte vechi, și știu că va fi înnebunită după ele. Vechiturile astea ar putea s-o facă să mă oprească aici.

Tânărul goni în continuare mașina, apoi opri în fața casei. Marcy îl privi rece.

– Mulțumesc că m-ai adus cu mașina, deși în viitor o să merg pe jos, pentru că este mai sigur. Marcy intră în casă, iar Perry o urmă cu cutia plină de cărți în brațe.

Lady Anne apăru, privindu-l uimită.

– Perry! Ce cauți aici?

Perry lăsă jos cutia voluminoasă cu cărți.

– Sunt pentru tine, mătușă Anne, de la tata. Sunt cărți vechi despre îngrijirea cailor.

– Pari cam extenuat, remarcă lady Anne. Dar câtă amabilitate din partea lui să se gândească la mine. O, asta este o ediție princeps!

– Mătușă Anne, aș putea rămâne aici două, trei zile? Îndrăzni Perry. Sunt în vacanță dar nu-mi permit să plec nicăieri anul ăsta.

– Desigur, dragul meu, zise lady Anne absentă, cu ochii în cărți. Apoi realizează primejdia și conchise: dacă spune Chumble că poți rămâne.

Perry păru alarmat. Imploră din priviri ajutorul lui Marcy.

– Ai putea s-o întrebi tu? Pe mine mă sperie.

– Trebuie s-o rogi tu însuși, zise Marcy.

Întrucât lady Anne era realmente vârâtă în cutia cu cărți, Perry o prinse pe Marcy și o duse spre bucătărie.

– Te rog, Marcy, nu fi rea! Va ceda dacă o rogi tu, eu n-am șanse.

– Unde lucrezi? îl întrebă Marcy.

– Unde crezi? Sunt unul din sclavii minei de sare Saxton, dar nu câștig mare lucru.

– În ce parte a minei? întrebă Marcy.

– La departamentul juridic, spuse el trist. Am făcut prostia să-mi iau o diplomă în domeniul juridic și pentru ca să-mi ispășesc pedeapsa, stau cât e ziua de lungă aplecat peste dosare prăfuite, sub supravegherea lui miss Julia Hume...

Marcy se opri, aruncându-i o privire ciudată.

– A fost cumva ideea ei să vii aici?

Perry, care avea un chip deschis și destins roși.

– O, Dumnezeule, zise el îngrozit. Se pare că am deschis cutia cu rele. Julia m-a prevenit să fiu foarte atent și prudent. Cum ți-ai dat seama?

– O cunosc, îi explică Marcy. Mă detestă.

– Te miră? Umblă de secole după Randal, iar tu nici n-ai apărut bine și l-ai cucerit. Perry oftă. Presupun că s-a dus șansa mea de a sta aici.

– De ce? zise Marcy. Mie nu-mi pasă.

– Nu? Perry o privi uluit. Așa ar trebui să fie. Dar de ce-și imaginează Julia că orice fată se uită la mine? Mai ales dacă aș ajuta-o să pună mâna pe Randal.

– Cred că este disperată, râse Marcy.

– O, mulțumesc, Marcy; nu sunt eu chiar Făt-Frumos, dar nu este cazul să faci astfel de observații.

– Te-ai supărat?

– Să fii convinsă! Nici situația mea materială nu este prea grozavă, pentru că risipesc imediat banii pe care-i câștig. Și mașina consumă destul. Iar prietenele mele îmi irosesc toate câștigurile.

– Și sunt multe? zâmbi Marcy. El pufni în râs.

– Sunt ca peștii piranha. Se năpustesc asupra mea, mă lasă fără bani, apoi dispar.

– O, Perry, ce mult îți place să vorbești! Du-te mai bine la Chumble. Femeia îl privi cam fără chef.

– Ce fel de cămașă este asta, domnule Perry? Parcă este față de masă!

El își privi cam jenat cămașa galbenă.

– Este de mătase, zise el disperat.

– Foarte vulgară, comentă Chumble. Pe Randal n-o să-l vezi niciodată îmbrăcat astfel.

Marcy, care privea scena de pe margine, interveni:

– E falit, Chumble.

– Nu mă surprinde. Cămașă galbenă!

– Ar vrea să rămână aici câteva zile, adăugă Marcy. Dar asta înseamnă mai multă muncă pentru tine, nu-i așa? Chiar dacă te ajut și eu?

Chumble se crispă vizibil.

– N-am nevoie de ajutor încă, miss. Când voi fi senilă o să-ți spun. Sigur că domnul Perry poate să rămână. Chumble îi aruncă o privire ascuțită, reprobatoare. Desigur, dacă se poartă corespunzător.

– Așa voi face, promise Perry.

– Să vedem, bodogăni Chumble.

Prezența lui Perry schimbă viața lui Marcy. Perry li se alătură la călărie dimineața, folosind calul lui Randal, iar Marcy îl consideră un bun profesor. Când nu ajuta la treburile casei, Perry o învăță sărituri ușoare pe o pajiște din

spatele casei, uneori țipând la ea când rata vreo aterizare, sau demonstrându-i cu grație și prietenie cum trebuie să procedeze.

Seara, în loc să brodeze, Marcy și Perry jucau cărți, și se certau adesea.

Lady Anne le ignora certurile, continuându-și broderia, dar Chumble nu-i scăpa din ochi.

– Este ora de culcare, miss Marcy, o anunța tocmai când se aștepta mai puțin.

Perry o plimba cu mașina sa sport, conducând cu viteză mare, vorbindu-i despre copilăria Antheei.

– E drăguță? îl întrebă Marcy, curioasă.

Perry era ușor nedumerit.

– Este... nu știu...este Antheea.

Vorbele lui o făcură să râdă.

– O cunoști mai bine ca pe Randal?

Perry făcu o grimasă.

– Randal este un tip periculos, n-aș risca să stau cu spatele la el nicio secundă. Perry îi spuse diferite povești despre fondatorul familiei Saxton, care-și adunase averea prin mijloace suspecte. Unii consideră că Randal este doar un playboy, numai că ei nu-l cunosc. Dacă se înfurie, devine dur, nu mai respectă nicio regulă.

– Da, ar putea fi chiar așa cum spui, zise Marcy cu seriozitate.

Capitolul 10

Perry se afla deja de o săptămână în casa mătușii sale, lady Anne, când el și cu Marcy jucau crichet pe pajiștea din spatele casei, în mirosul trandafirilor care răzbătea dinspre grădină.

Brusc, Marcy aruncă mingea, anunțându-l că nu mai vrea să joace cu un astfel de individ care o păcălea la fiecare mișcare. Perry o ajunse din urmă și o prinse de mână.

– Marcy, gata, facem pace? Nu mai trișez!

– Perry!

– Promit! Apoi, Perry o privi curios. Ești o fată foarte frumoasă, Marcy, zise el sărutând-o din nou.

Marcy nu făcu nicio încercare de a evita săruturile lui, întrebându-se de ce n-o făceau să simtă acele senzații pe care

i le produceau săruturile lui Randal. În cele din urmă îl împinse încet pe Perry și se întoarse pentru că auzise o mișcare în spatele lor. Era Randal, cu un buchet de liliac în brațe. Probabil îi urmărea de ceva vreme, oricum îndeajuns ca să observe prietenia dintre cei doi.

Randal fusese gelos chiar de la început pe felul în care Perry reușise s-o atragă pe Marcy, dar când văzu că acesta o și sărută, gelozia lui izbucni

Îi privi amenințător pe amândoi, cu dorința violentă de a face ceva.

Perry avu un șoc văzându-l. Roși, speriat de chipul amenințător al lui Randal.

– Bine ai venit, Randal. Mă duc... mă duc să-i spun lui Chumble că ești aici. Trecu repede pe lângă el, evitându-i privirea de om furios.

Marcy îi înfruntă privirea.

Randal lăsa jos buchetul de liliac și veni încet spre ea. Ea nu făcu nicio mișcare, nici nu se arătă speriată, ci continuă să-l sfideze.

Randal îi ridică încet bărbia cu o mână. Cu cealaltă scoase o bastită albă cu care-i șterse buzele sărutate de Perry.

– Ce caută el aici? o întrebă el.

– Este în vacanță, ripostă Marcy.

Randal continua să-i țină bărbia ridicată .

– A fost prima dată când te-a sărutat?

Marcy se revoltă.

– Randal, nu ești stăpânul meu. Parcă nu ne-am făcut promisiuni, îți amintești?

Dar de ce era atât de speriată?

Randal o apropie de el și o sărută cu putere, chiar cu violență. Marcy se luptă să-i reziste, temându-se.

Randal n-o eliberă ci o sărută cu pasiune, mușcându-i buzele cu putere, rănind-o.

Marcy nu se mai putea împotrivi. Când el se opri să respire, Marcy se eliberă și scăpă din mâinile lui, dar se împiedică de propriul ei tricou lăsat în iarbă, căzând cu fața în jos.

Randal îngenunche lângă ea, o ridică încet cu mișcări calme.

Mirosul de iarbă strivită îi umplu nările.

Randal făcu o grimasă, privind-i chipul speriat.

– Îmi pare rău, Marcy, n-am vrut să-ți fac rău.

Ea îl privi speriată, fluturând din genele-i lungi.

Randal o prinse în brațe, sărutând-o cu disperare. Marcy se relaxă. Atingerea buzelor lui, brațele lui puternice, îi produceau senzații noi.

Neștiind prea bine ce simte pentru el, i se oferi, iar Randal o sărută înfocat.

Marcy avea senzația că i se întâmplă ceva straniu. Își ținea ochii închiși, iar trupul ei zvelt se arcuise spre el, tremurând

sub mâinile lui puternice, pline de dorință. Marcy îl prinse după gât cu brațele. Îi răspunse cu pasiune la sărutări și simți că nu mai are aer.

Tremura ușor când Randal o eliberă și, ținându-și ochii închiși în continuare, se apropie din instinct de el, dorindu-i sărutările.

Randal o privi intrigat, până ce ea deschise ochii.

Apoi o întrebă:

– Marcy, mi-ai simțit lipsa?

Roșind, ea încuviință.

El îi cuprinse chipul în palmele sale mari.

– Marcy, te iubesc, murmură el.

Randal o strânse la pieptul său puternic.

– Draga mea, nu mă face să te aștept prea mult...

Marcy încetase să se mai gândească la consecințe. Stătea la pieptul lui, strâns lipită de el.

Randal își trecu palmele peste trupul ei zvelt, simțindu-i căldura.

– Răspunde-mi, Marcy, îi șopti, jucându-se cu lobul urechii ei. Ai spus ceva, draga mea?

Marcy deschise încet ochii.

– Nu joci cinstit, Randal. Cum să mă decid când simt ceea ce mă faci să simt?

El o privi uimit.

– Ce te fac să simți, Marcy?

Ea ezită.

– Nu știu cum să-ți explic. Mă faci să mă simt... ca și cum aș fi goală pe o plajă, unde orice val puternic mă poate mătura. Nici nu mai pot gândi când sunt în starea asta.

El făcu o grimasă.

– Marcy...foarte bine, voi continua să te aștept, dar îmi pui răbdarea la încercare iubit.

Marcy îl privi printre genele-i lungi.

– Parcă am fost de acord că voi merge la facultatea de artă dramatică.

El zâmbi încurcat.

– Asta a fost înainte.

– Înainte de ce, Randal? îl întrebă ea cu inocență.

Randal zâmbi satisfăcut.

– Înainte de a fi sigur că ai început să mă dorești, spuse el.

– Oh! exclamă Marcy. Așa crezi, Randal? Marcy roșise .

Randal îi atinse obrajii cu duioșie.

– Sper că nu pretinzi că nu ești conștientă de asta, o necăji el.

– Nu sunt, Randal.

– În acest caz, va trebui să te învăț, zise el cu o imensă plăcere. Randal o ridică în picioare, îndepărtându-i firele de iarbă de pe bluză. Parcă ai făcut wrestling pe iarbă, zise el zâmbind. O să te certe Chumble.

– Randal, eu țin la ea!
– Și ea ține la tine! De fapt, am venit pentru că ea mi-a trimis o telegramă.

Marcy îl privi uluită.

– Telegramă? De ce?

Chipul lui se întunecă.

– Chumble n-a văzut cu ochi buni venirea lui Perry aici, mai ales când te afli și tu. S-a gândit că ar trebui să știi. Mi-a spus că vă înțelegeți foarte bine.

– Așa este, spuse Marcy. Îmi place Perry.

Randal o privi lung.

– Pentru că este doar cu câțiva ani mai mare?

– Poate.

– Din păcate, nu prea are minte....

Marcy începu să râdă.

– Ce concluzie pripită tragi, Randal! Perry are o inimă de copil, dar ne-am distrat foarte bine împreună; am alergat, m-a învățat să mă țin bine în șa, am jucat cărți, ne-am și certat. Dar în general ne-am împăcat foarte bine. Știi, eu n-am niciun frate, și Perry a fost o continuă uimire pentru mine.

– Atâta timp cât îl vezi ca pe un frate, totul este OK, murmură Randal. Dar, de obicei frații nu prea se sărută...

Marcy roși.

Randal îi ridică încet bărbia și o privi.

– Ți-a plăcut să fii sărutată de el?

Marcy îi înfruntă privirea.

– Ai vrea să neg? Nu, află că mi-a plăcut!

Randal se crispă.

– Adevărat, Marcy?

– Îmi place să fiu sărutată prietenește, recunosc eu cu franchețe. Perry este un băiat drăguț. Tu, în schimb, te porți prost. Am făcut eu comentarii nepotrivite când m-ai sărutat prima oară?

Randal o privi încruntat.

– Situația era diferită.

– De ce? Îl sfidă Marcy.

– Pentru că eu sunt îndrăgostit de tine, spuse el cu sobrietate.

– Dar eu nu eram îndrăgostită de tine, Randal, replică ea.

El o privi ciudat.

– Și acum, Marcy?

Ea își mușcă buzele.

– Din nou mă grăbești, Randal. Te rog insistent să n-o mai faci... lasă-mă să respir...

– Probabil mi-am pierdut mințile, admise el. Cum am putut să-mi pierd mințile pentru o școlăriță care n-a mai fost sărutată până acum?

Marcy își rezemă capul de pieptul lui, căutând sprijin.

– Bietul Randal, murmură ea.

– O, Doamne, șopti el. Marcy, îmi faci inima să se oprească de fiecare dată când mă gândesc la tine.

Marcy ridică încet capul sărutându-l pe obraz, evitându-i gura.

– Să intrăm să stăm de vorbă cu Chumble și cu lady Anne. Iar bietului Perry te rog să-i zâmbești. Îi displace atât de mult locul unde lucrează! Nu i-ai putea oferi altă slujbă?

– Ba da, spuse Randal furios. În Mongolia sau în Siberia, poate. Marcy pufni.

– Nu fi rău! Perry se teme de tine!

– Dacă măcar se mai uită la tine, îi scot inima și hrănesc porumbeii din piața Trafalgar cu ea! Dar ce caută aici? Țsta n-a avut o idee în viața lui! Cine l-a trimis?

– Julia Hume, zise ea încet. Mi-a spus din prima zi. Bietul Perry nu poate fi folosit într-o conspirație.

Randal se înfurie și mai tare.

– Adevărat? Randal folosi o expresie care pe Marcy o făcu să roșească.

– Randal! exclamă ea șocată. Ce limbaj! Nici în strada Paradisului n-am auzit pe cineva înjurând astfel!

Randal făcu o grimasă.

– O s-o învăț pe această doamnă să nu se mai amestece în problemele mele!

Perry aștepta spășit în living alături de lady Anne și de Chumble.

Randal îi aruncă o privire rece, neprietenoasă.

– Cât mai stai aici Perry?

Mutându-se de pe un picior pe altul, el spuse:

– Păi, de acum cred că este timpul să plec.

Chumble interveni.

– N-a făcut nimic, a mai distrat-o pe Marcy, atât.

Randal o privi pe Marcy.

– Așa se pare.

Perry îndrăzni:

– Pe când nunta, Randal?

– Întreabă mireasa, îi răspunse Randal nervos, și ieși.

– Aș vrea să știi ce se întâmplă cu acești doi tineri, spuse lady Anne adresându-i-se lui Chumble.

– Marcy i-a cam sucit mințile lui Randal, o lămuri Perry. Mătușă, ar fi trebuit să-i vezi fața când o sărutam pe terenul de crichet. Am crezut că o să mă omoare!

– Te comporti prosteste, Perry! Randal își va pierde răbdarea cu tine. Ar fi mai bine să pleci, îl îndemnă Chumble. Nu este treaba lui Randal să dea afară pe cei care vin aici și nu-și văd de treabă. Vine și Antheea, și casa va fi prea plină.

– Vine Antheea! exclamă Perry. O, Chumble, lasă-mă te rog să mai stau!

– Bine, dacă vrei să stai du-te s-o ajuți pe Chumble la bucătărie, spuse lady Anne.

Niște voci care se auziră din hol, vesteau sosirea Antheei. Încet, nu fără oarecare încordare Marcy coborî s-o vadă.

Îl ignoră pe Randal, dar îi zâmbi nou-venitei.

Antheea era o tânără înaltă, zveltă, îmbrăcată într-un costum albastru-deschis foarte elegant din lână, iar părul negru ondulat împodobește un chip cu trăsături frumoase și ochi albaștri ca ai lui Randal. Antheea avu o figură uimită văzând cu ce era îmbrăcată Marcy.

– Da, spuse Marcy, este costumul tău. Lui Randal nu i-a plăcut cu ce eram îmbrăcată, așa că a insistat să împrumut din hainele tale.

Antheea zâmbi.

– Nu este nicio problemă. Ție îți vine mai bine acest costum. Păstrează-l. Am cheltuit o avere pe haine la Geneva, așa că va trebui să arunc unele din cele vechi. Antheea îi aruncă o privire cam acră fratelui ei: mi-am cam depășit bugetul dragă Randal, dar întrucât radiezi de fericire, sper că nu-mi vei face observație. Randal nici măcar n-o privea. Ochii lui erau asupra lui Marcy.

– Ce bine că nici măcar nu mă aude! exclamă Antheea; mi-am făcut mii de probleme pe drum! Dar bănuiesc că tu stai în camera mea. Eu unde voi dormi?

– Vino să-ți arăt; ți-am pregătit alta, spuse Marcy.

Antheea se bucură văzând pilota cu puf pregătită de Marcy.

- Ai schiat mult în Elveția? o întrebă Marcy.
- Da, schiez în fiecare zi? Dar tu?
- Eu nu am alte activități aici; o ajut pe Chumble la treburile casei.

Antheea o privi lung.

- Spune-mi, Marcy, chiar te măriți cu Randal?

Marcy o fixă cu ochii ei verzi.

- Te-ar deranja dacă aş face-o?

– Cum să mă deranjeze, Marcy? Pari foarte potrivită pentru Randal. Acesta își făcu apariția, un pic stânjenit după cum i se păru lui Marcy, și o invită la o plimbare prin grădină. Porniră pe alea unde se aflau trandafirii, iar Randal îi luă mâna în palmele sale.

- Te iubesc, Marcy, spuse oprindu-se în fața ei. Când te măriți cu mine?

– Oricând, îi răspunse ea, simțind că dintr-o dată nu-i mai păsa că știa atât de puțin despre bărbatul din fața ei.

– Dumnezeule, cât de tentat sunt să spun "măine", dar nu văd acest lucru realizabil; cred că toată familia ar avea ceva de comentat. Cred că trebuie să avem o nuntă clasică.

– O, nu, Randal, se trezi Marcy, nu ne-am putea cununa doar? Mi-ar plăcea s-o facem la biserica din sat. Dar oricum, aş vrea o nuntă fără prea mulți invitați, mai liniștită.

– Mă tem că va fi imposibil! Oricum, o vom face cât de curând.

Proiectul Champion se apropia de sfârșit, de-acum; casa rămânea conform proiectului în centrul construcțiilor de birouri.

Presa continua s-o vâneze pe Marcy și află desigur de la Julia că se află la Somerset; oricum, nu prea avură șanse să discute cu ea, pentru că Grimshaw îi puse pe fugă pe toți cei care insistaseră s-o vadă. Grimshaw îi amenință chiar că va folosi o armă dacă se mai întorc cu aceleași insistențe.

Anthea o ajută pe Marcy să-și aleagă modelul rochiei de mireasă, o însoți la toate probele, exclamă încântată când în cele din urmă o văzu îmbrăcată cu ea.

Marcy hotărî să aibă o singură domnișoară de onoare. Nu avea prea multe prietene din care să aleagă.

– L-ai putea folosi pe Perry drept paj, glumi Anthea.

Fetele începură să râdă, iar Chumble le aruncă o privire îngăduitoare.

Veni și ziua cununiei, iar Marcy stătea îmbrăcată în rochia de mireasă subțire ca un lujer de crin, urmărind-o pe Chumble care îi prindea flori de lăcrămioare pe vâl.

– Ești foarte palidă, copilă, observă Chumble.

– Mi-e teamă, Chumble, îi răspunse Marcy încercând să zâmbească. Chumble scoase un flacon dintr-un dulap.

– Ia un pahar din băutura asta, miss. Mi-o amintesc pe miss Natalie, care era la fel de speriată și tremura ca o frunză în ziua cununiei.

Marcy pufni în râs.

– Nu vreau să fiu amețită la propria-mi cununie, Chumble.

Marcy urma să-i fie dată lui Randal de către Sim, care o aștepta în hol, îmbrăcat în frac cu pălărie. De cum o văzu, el îi șopti:

– Lisa este însărcinată, Marcy; copilul se va naște primăvara viitoare.

Marcy zâmbi cu ochii ei verzi mari strălucind de bucurie.

– O, Sim, ce bucurie! Cred că acum mama ta este fericită. Sim, dacă ai ști ce mult îmi lipsește strada Paradisului! Am fost atât de fericită acolo!

– Marcy, nu spune asta! Acum nu ești fericită?

Chipul ei strălucea.

– Fericită? Este puțin spus! Mă tem de atâta fericire. Uneori mi se pare că totul este un vis.

Sim îi zâmbi.

– Randal și-a respectat promisiunile, Marcy. Proiectul Champion va transforma în bine strada Paradisului Copiii vor avea locuri de joacă, adulții de discuții. Este mai uman decât m-am așteptat. Și... norocos, adăugă el. Viața i-a oferit tot ce-și putea dori. Acum te are și pe tine.

Marcy intră la brațul lui Sim în biserică unde aștepta foarte multă lume, iar blițurile aparatelor de fotografiat luminau la intervale.

Orga începu să cânte, iar Randal se întoarse încet și o privi; era atât de palid, încât Marcy avu o strângere de inimă, neștiind ce se va întâmpla. După ce se termină oficierea căsătoriei, se întoarseră la casa ladyei Anne, unde Randal începu să verifice bagajele pe care le adusese. Din cele cinci valize nu ieșiră decât confeti!

– Cred că Antheea și Perry au făcut asta! exclamă Marcy încântată.

– Sora mea nu are mai multă minte ca el!

– Unde ne petrecem luna de miere? întrebă Marcy.

– La o fermă nu departe de aici; apoi... vom vedea!

Marcy puse ibricul pe foc să pregătească ceaiul când ajunseră, iar Randal parcă mașina.

– Vino încoace, îi spuse el cu glasul răgușit de dorință.

– Și masa? Îți va fi foarte foame!

– Crezi că aş putea mânca acum, iubito? Randal o prinse în brațe. Marcy, te iubesc mai mult decât am iubit vreodată pe cineva.

– Și eu te iubesc la fel de mult, Randal, murmură ea. Numai că n-am vrut ca viața să-mi facă un astfel de dar prea devreme.

– Îți pare rău, iubito?

– Nu, dragul meu.

Randal își îngropă fața în părul ei bogat. Îi auzea inima bătând cu putere.

– Parcă-mi este teamă să te ating, Marcy. Ești atât de fragilă, atât de tânără încât n-aș vrea să te sperii cumva.

– Acum să-mi fie teamă? Când mai este de făcut un singur pas? Marcy își scoase încet hainele, nu fără a roși.

Randal o prinse în brațe și-i răspunse la întrebări cu focul pasiunii sale, dezlănțuite acum.

După câteva minute, toate temerile, toate întrebările ei își găsiseră răspuns.

Un an mai târziu, Marcy, în tricou și blugi, se afla pe pajiștea mătușii Anne, urmărind cum Perry se târa în iarbă.

– Este prea micuț ca să se poată juca în acest fel, Perry, îi spuse zâmbindu-i.

Perry se mai uită o dată în cărucior și spuse că nu era drept să fie așa.

Randal, care apăruse din casă îmbrăcat sport, îl expedie s-o ia pe Antheea de la gară.

Apoi, pe chipul lui se ivi o umbră.

– Îți pare rău că te-ai măritat cu mine, iubito?

Marcy îl împinse în iarbă și începu să-l sărute până ce orice îndoială pieri de pe chipul lui.

Chumble, care apăru la fel de autoritară ca întotdeauna, îi strigă lui Randal:

– Nu vedeți că speriați copilul? De altfel, este ora de baie!

– Da, Chumble, ai dreptate, venim imediat.

– Iar tu, miss, vino să mă ajuți la bucătărie!

- Desigur, Chumble, murmură Marcy.
- Și scoateți florile din păr, miss Marcy! o atenționă Chumble. Nu vreau să faci murdărie prin toată casa.
Randal însă o întoarce spre el.
- Marcy, te iubesc cu florile astea în păr.
- Mai încet, să nu te audă Chumble!
- La naiba cu Chumble, cu toată lumea! Te iubesc, Marcy, cu flori de fân în păr, și nu-mi pasă de nimic altceva.

Sfârșit

giannijollys